



Genel Yayın Sıra No:144
2009/10
Cep Kitaplığı: XLIII
ISBN No: 978-9944-234-96-2

Yayına Hazırlayan
Av. Celal Ülgen - Av. Coşkun Ongun

Kapak
Can Eren

Tasarım / Uygulama
Referans Ajans
Tel: +90.212 347 32 47
e-mail: info@referansajans.com

Baskı
Sanat Matbaacılık
Medya ve Reklam Hizm. San. Tic. Ltd. Şti.
Hattat Halim Sokak No:13
Balmumcu - Beşiktaş / İstanbul
Tel: +90.212 267 04 23
e-mail: as@sanatmatbaacilik.com

Birinci Basım: Ağustos 2009

İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Kararıyla 1.000 adet basılmıştır.

İstanbul Barosu
Fazıl Hüsnü Dağlarca Şiir Yarışması
(Seçilen Şiirler)

ŞİİR DEMETİ



İSTANBUL BAROSU YAYINLARI
İstiklal Caddesi Orhan Adli Apaydın Sokak
1. Baro Han Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 251 63 25 (pbx)
Faks: (0212) 293 89 60
dergi@istanbulbarosu.org.tr

İÇİNDEKİLER

Orhan EMRE	
Maria Puder	11
Erol TUFAN	
Balkan Delen	12
Betül GÜRSOY	
Tatlı Rüya	13
Bol Yapraklı Yaban Gülüm	14
Özüm TEMİZ	
Yine Ona	15
Oktay AKMANER	
Kış Perisi	16
Faruk ERGÖKTAŞ	
Gül Kamı	18
Abdurrahman BAYRAMOĞLU	
Yıldızım Düşerken	19
Zaman Sıfır	21
Yüreğimdeki Ülke	23
Hikmet DÜNDAR	
Kurbağa Prens	25
Vehbi TAŞKIN	
Git	26
Hasan ŞİŞMAN	
Bekler	27
Şair Olmak	29
Alparslan AKMAN	
Sergüzeştin Yalın Hali	30
İstanbul Gibiydin	33
Babil	36
Tarık DEĞİRMENCİ	
Eski Kıta Yeni Hayat	40
Oğuz KAYIRAN	
Dört Kız Kardeş.....	41

Ah Vincent Van Gogh	42
İçsel Dönüş	44
Tuncay TAŞKIN	
Savaşın Çocuğu	45
Funda SADIKAHMET	
Kağıttan Kelebekler	47
Hakim Bey'in Vedasız Gidişi	48
Sayım Suyum Yok	51
Metin YALTI	
İmkansız İstese Verecektim	53
Seyit Ali ATALAY	
Kızıl Güvercin	54
Hakan KIZILELMA	
Lâl	55
Ayça Fulya TAYFUR	
Yaşama Dair	56
Nihat KAPLAN	
Geriye Dönüyor Sular	58
İhsan BERKHAN	
... Ve Derken	59
Meryem ÖZDEMİR	
Dağlarca Öğretmen	61
Yaman BASKINCI	
Vapuru Bekleyen Lâl	63
Çiğdem KOÇ	
Lilith'in Kızları	64
Prof. Dr. Yücel ERTEKİN	
U	66
Aslı Gülay ATASOY	
Özgürlük Uzaklarda mı?	67
Ahmet YILMAZ	
Yamalı Bir Adamın Ağladığı	69

Süleyman AYDIN	
Mübaşir	71
Gürsel Devrim İYİM	
Ben Bir Düşüm	72
İsmail ALTAY	
An Gelir Anadolu	73
Seray ENGİN	
Bağ Bozumu	74
Cemil TUNÇ	
Vagon	76
Hasan AKIN	
Sancılı Şehir Yanlarıma Dair	78
Hasan DOĞAN	
Gece Yarılsa	79
Seni O Kadar Çok... ..	80
Şimdi Seni Alsam	81
Aşk Mor Işık Böcektir	82
Galata Köprüsü	83
Ozan BENGİSU	
Gece	84
Hatt-1 Hümâyün	85
Telef	86
Devrimcinin Ölümü	87
Tarık DEĞİRMENCİ	
Ara Sokak	88
İblisten Meleğe Tavsiyeler	89
Ahmet YILMAZ	
Zor	91
Seda GÖLBAŞI	
Eksilen	92
Coşkun ONGUN	
Güzaşını	93
Şiir Seçkisi	
Nazım HİKMET	
Akrostiş	96

Arthur RIMBAURD	
Sarhoş Gemi	97
Ahmet Muhip DRANAS	
Olvido	101
Serenat	103
Orhan Veli KANIK	
Karşı	104
Anlatamıyorum	105
Arif DAMAR	
Gitme Kal	106
William SHAKESPEARE	
66. Sone	107
Oktay Rifat HOROZCU	
Telefon	108
Karım	110
Kemal ÖZER	
Yanyana İki Ülke Gibiyiz Seninle	111
Melih Cevdet ANDAY	
Anı.....	112
Charles BAUDALAIRE	
Moesta et Errebuande	113
Cahit KÜLEBİ	
Sabret	114
Jean COCTEAU	
Güzellerin Sırrı	115
MONTEIGNE	116
Pablo NERUDA	
Federico Garcia Lorca'ya Yanık Şiir	117
Celal ÜLGEN	
Gözleri Özgürlüğün ya da Güneşi Sağmak Bağbozumu.124	
Uzaklar Sen Olursun	126
Belki	127
Sen Olmazsan Şiirim Olmaz	128
Açar Yeniden Bağımsızlık Gülleri	129

YAYIN KURULU'NDAN

Bildiğiniz gibi daha önce Cahit Külebi Şiir Ödülü vermişti Baromuz. O yarışmaya katılanların yapıları "Anılar Demeti" adlı kitapta toplanmıştı.

Bu kez Dağlarca Şiir ödüllü yarışmaya katılanlardan bir seçki ile karşınızdayız. Ayrıca Kitabın sonunda ünlü şiiirlerine yer verdik; içerden ve dışardan şairlerin.

Şiire bu denli önem vermek isteyişimizi sorgulamak istiyordur çoğu arkadaşlarımız. "Hukuk ve Şiir" in birbiriytle ilintisi nedir diye soruyordur.

Aslında ilk bakışta ilgisiz gibi görülebilir. Ancak Şiir kendini anlatma biçiminin en somut ve en estetik biçimidir. Savunma da bir anlatış biçimidir.

Sokrat'tan Dreyfus davasındaki Emile Zola'nın savunmasına değin tarihin ünlü davaları şiiirin öğeleri ile doludur.

Bu yüzden Hukuk ve Şiir kardeştir.

Şiiri, gerçek şiiiri aramak, maddi gerçeğı aramakla özdeştir.

Son günlerde şiiirin alanını daraltan, salt dize yapısı ile biçimsel olarak şiiire benzeyen ama asla şiiir olmayan düz yazı parçalarına şiiir diye yönelmek kültürel açıdan ne denli geride kaldığımızın göstergesidir.

Bu kitapta Şiir ile uğraşan Hukukçuların şiiirlerini bulacaksınız.

Hukuk ile şiiirin ne kadar yakıştığına tanık olacaksınız.

Yeni yayınlarda buluşmak dileğı ve saygı ile...

Av. Celal ÜLGEN

Yayın Kurulu Başkanı

MARIA PUDER*

gecikmiş mevsimler arasından geçiyorum
bir ses, uykuları bölen: "kimlik kontrolü!"
yaşamın aşktan sonra geldiği şehirlerde
inanmıyorum artık sözlerine maria puder

bir boşluktan da başlanabilirdi sevmeye
ahtapot düşlerdi sana göre...
kana bulanmış şehirler gibi gözlerin, gelmişti
oysa ki bir otobüs camına parmak izlerimi
bıraktım maria puder

yola mayın döşer devlet eliyle bir kadın
tüm mevsimlerin arasında kimliğini yırtarak:
öfkenin ve kannın hesabı sorulur!
kağıttan düşler satan çocukların şehrinde,
maria puder

-dudaklarımda dua gibi mısralar yağmur öncesi-

akışın! bir gün yağmur sonrası tabiat kokardı
şehirlerde: yarım kalan bir öfkedir artık adın
maria puder

Orhan EMRE

BALKAN DELEN

Suyun eski akıntısına karşı duyduğum
özlemle doğdum ben,
Küçükken balkan delen derdiler bize
Yaşayıp yaşamadığımızı başkaları kaydedip
siliyordu
Ölürken oğullarımızın gözlerinde,
Babamızın ölüm döşeğindeki acılı ve
hüzünlü gözlerinin
yansıması vardı...

Vücudumuzu hiçliğe bırakarak
Kalbimizi doğduğumuz Balkan topraklarında
diri diri gömüyorduk
Ruhumuzu ise yıldızlardan düşen mazinin
tozuyla süslüyorduk

Balkanlar'da yüzyıldır nemli ağaçları yakıyorlar
Keşke ısınabilselerdi üşüyenler
Şimdi kafataslarımızdaki küflerden arınma
zamanı
Zihnimizin mağaralarında gizlenen ufacık
yanılgılar silinecek
Anka kuşları gibi kanatlanacak kişiliğimiz
Gökleri delecek gökleri...
küllere toslamadan.

Erol TUFAN

TATLI RÜYA

Gördüm varsayımlarla dolu sokağa atılan
aşk romanı
Kırılan çerçeve, yarım kalan Ŗiir kitabının
oyulmuş sayfası,
Uzun olan bu yol gösterse de ibret levhası,
Aşk bu, ister kalbini bıçak ucuna koymanı.

Duy sesimi, bul çıkış yolu,
Dünya benim olacak, olsa da yokuş yukarı,
Pusula bu, göğsünde bulmalı beni,
ibresi ve yönü,
Hayranlıkla izlemeli yağmurdan sonra
güneşin doğuşunu.

Betül GÜRSOY

BOL YAPRAKLI YABAN GÜLÜM

Bol yapraklı yaban gülü, bembeyaz,
Koyuyorum evimize, sessiz soluksuz,
Sağanak gibi gelen sert poyraz,
Dağıtıyor, koyduğum demeti korkusuz.

Uzaklarda,
Bak çok uzaklarda, beyaz çiçeğim,
Kayboldu, çıkınca dehşetli poyraz,
Meğerse severmişim, uslu duran çiçeğimi,
Aydınlık evimize gelmeden poyraz.

Denizden kopup dağıttı kuytusundaki,
Güçlü yaban gülünü demetinden,
Oysa, bana anlatıyordu sonsuzluktaki,
İstanbul akşamlarını, yeniden.

Betül GÜRSOY

YİNE ONA

Gördü deniz vapurlarını
Bağlıydılar karaya

Derinlerdeydi
Ay ve yakamoşları

Uzun uzun battı gece
Kendince düşlerine

Sabahın ilk ışıkları yaladı
Kayalara çarpan serin suları

Nerde ada kuşları, nerde martılar
Hep sensiz mi doğacak bu şafaklar

Özüm TEMİZ

KIŞ PERİSİ

Seni puslu bir Ankara havasında hatırlıyorum
Kışta sevdik, kışta ayrıldık ya!
Hep bir kış masalını anımsattı o yüzden
aşkımız.

Kıştı, bir akşamdı, herşey örtülüydü
Bir türlü bilemedim neler yaşadığımızı.

Şimdi neredesin, uyuyor musun?
Kışı beklemektesin herhalde
Belki yine bir sisle geleceksin,
Bir Cuma günü
Gece çöktüğünde şehre
Gelecek, sevecek ve gideceksin
Tıpkı geçen kış gibi
Bütün kışlar gibi.

Madem bir kış perisiydin
Neden titrekin, üşürdün hep
Aklımda kalan sadece çatlamış ve
kırmızı ellerin
Hiç ama hiç ısıtamadığım ellerin.

Aceleni şimdi anlıyorum
İki aya bir ömür sığdırma mücadelemi
Herşey o kadar anıydı ki
Anı gelen bir tipi gibiydi aşkımız
Tutkumuza yakışan tek mevsimde
Sevdik birbirimizi,
ne söylediğimizi duymadan
Duyamadan birbirimizi,
doyamadan birbirimize

Hala emin değilim, hiç hatıran yok ki bende
Kardaki izlerimiz de eridi
Seller götürdü hatıralarımızı
Geride bir istifham kaldı
Kışa ve sana dair.

Tek hatırladığım;
Kıştı, bir akşamdı, herşey örtülüydü.
Sevmiştim bir kış perisini, bir masal gibiydi.

Oktay AKMANER
27.07.1995

GÜL KANI

Gülü ateşledi
Taksim'de Vietnam'daki Şili'deki adam
Al al taç yaprakları görülmemiş yeni bir güldü
İstanbul'da görülmemiş yepyeni bir
bahara açılan
Lizbon'da Roma'da Madrit'te Paris'te
aynı gün eşleri
Ateşledi bu kez Taksim'de gizlenen güle karşı
mevzilenen adam

Ak pembe tomurcukları sallandı bir an
rüzgardan gibi
Hiç böyle ateş görülmemiş bahardı
hiç gül de vurulur mu
Açılmış Lizbon'da Roma'da Madrit'te Paris'te
aynı gün eşleri
Şimdi ince bir gül kanydı boyadı Taksim'de
bu yeni baharı

O gün bu dünya şaşırды gördü duydu da
inanmadı
Bu Anadolu'dan açmış yepyeni gülü yaralı
Büyürken Lizbon'da Roma'da Madrit'te
Paris'te aynı gün eşleri
Seyretti mevzideki silahlı kara adam
Özsuyu kana bulanmış patlayacak al al yeni
tomurcukları

Faruk ERGÖKTAŞ

YILDIZIM DÜŞERKEN

*“Uzak bir limanda
sallanır mendili
yalnızlığımın”*

kimsenin bilmediği
bir kenar mahallesinden
gök ülkesinin
ateş böceği gibi
sessizce uçuşan
küçük
sarı
bir yıldız seçtim kendime

ki öldüğümde
işaret fişeğim olsun

kendini yaksın
sessiz hüznüyle
intihar eylemcim
adım adı olsun

ışıklar içine düşsün ölüsü
denize bakan yamaçta ki
toprağımın üstüne
yerim bilinsin

...ve deniz kıyılarının
yakamoz alazlı akşamlarında
sevdiğimin ak göğsünden
yosun kokusu emen

...ve köy evlerinin
ay ışıklı akşamlarına
incir gölgesi düşen
duvar diplerinde
gizlice cilveleşen
sevgililer

sarı yıldız bezeli
gök kubbenin altında
toprağa süzülen
küçük yıldızına bakıp
birlikte yaşlanmayı dilesin

Abdurrahman BAYRAMOĞLU

ZAMAN SIFIR

zaman sıfır
avcı kolunda yerleşik güneşin
hemen yanı başında dönen
serseri gezegenin volta hızıyla
samanyolunun merkezine
yirmiüç milyar tur kadar yakın bir yer

“bakire çocuğu” nun doğumundan beri
yediyüzotuzüçbin
yediyüzotuzüç kez güneşe
yediyüzotuzüçbin
yediyüzotuzüç kez güneşsiz göğe bakan
doğu yarı kürede birinin gizli günlüğü

sayfa onbeşbinotuzüç

“onbeşbinotuzüçüncü kez gördüm güneşi
adına güneş dendiğini bilerek
ve onbeşbinotuzdördüncü kez görmek için
denizi kan gölüne çevirerek çıkmasını
onbinotuzüç kez soluk alacağım
ve güneşin aynasından kaçırıp gözlerimi
diğer yıldızlara bakacağım

ısı celcius otuzüç
dörtnala sevişmelerden yorgun bedenim
ürperiyor
bir geceyi
bir seni seyrediyorum
ve korkuyorum
gözümü kırpmaktan
her şey yok olur diye
oysa
şu an yatağında uyuyan
aşkın evrensel resmi
sonsuz dek evrende dolaşacak"

zaman sıfır
kim bilir
ne zaman
"bir" olacak.

Abdurrahman BAYRAMOĞLU

YÜREĞİMDEKİ ÜLKE

bir ülke var yüreğimde
adını koymadığım
hüzünlü tınısıyla tulumun
kalkınca üstünü örten duman
bakışından yakalayıp yatırır
çam denizinin koynuna
ve hırçın bir çavlanın serinliğiyle sokulup
yüzümü yalayınca kuzey rüzgarı
bir dağın yamacında bulurum kendimi

bir ülke var yüreğimde
denize akan bir nehir gibi
nazlı kıvrak dansıyla göğe yükselen
mavi bir cigara dumanı kavrayıp bedenimi
bozkırının üstünde asılı duran
buluttan bir uçan halıya kondurur
ve günlerce beklenen
kırkikindi yağmuru diye
kurumuş kızıl toprağın
bağrına savurur küllerimi

bir ülke var yüreğimde
dağların ardından çıkagelen
unutulmuş
ve masallarla avutulmuş bir çocuk
tutar elimi
götürür beni dağlarına
beyaz ülkesinde üşürüz birlikte
ve koşan adımlarını duyarım
karın altından
üşür kardelen bizimle

bir ülke var yüreğimde
ağtlar yakılır her kapının ardında
bilinmez kimin kıydığı cana

hangi elden yayılır kan kokusu
hangi dağda kurt ulur
ve hesap ne zaman sorulur

bir ülke var yüreğimde
adını adınla andığım
ve okşarken saçlarını gecenin
yosun kokusunu senin sandığım
nakış nakış örülmüş
küçük
bahçeli bir ev
mavi pencere
beyaz
damında sevda yatar yaz geceleri

ve sen mavi zulam
adını adınla söylediğim
o ülkeye sevdasını bu yüreğin
bilir misin?

bilir misin?
hangi dalda açar kan gülleri sevdanın
sesini duyar mısın?
o ülkede ağlayan gecelerin

bilir misin?
ben güneşe haykıran horoz sesleriyle
o mavi göklü yeşil ülkenin
daha hiçbir sabahına uyanmadım
ya da
yüzyıllardır derin uykularla süren
bir düşteyim koyu yeşil gecelerinde
çamlar ülkesinin
ve daha uyanmadım

Abdurrahman BAYRAMOĞLU

KURBAĞA PRENS

Kim öper kurbağayı eğilip yanağından
Karabataklığın ıssızlığında yankılanır sesi

Bin naz ile kalkar her sabah yatağından
Sitemle bakar bahçeye kralın en küçük kızı
O mu öpecek incecik dudağıyla
Nedimeler, hokkabazlar, soytarılar geçip
Sarayın cennet bahçesini, zindan duvarlarını

Kurbağa prens, kurbağa prens mi gelecek
yoksa
Ölüme dair gölgelerin raksettiği yoldan
Okçuları, parlayan mızrakları, demir kapıları
geçip
Duyacağı bir çığlıktır oysa

Kara benekli iri patlak gözleri nemli
Karabataklığın ıssızlığında yankılanır sesi

Hikmet DÜNDAR

GİT

Git,
Alem saçlarınla sürüklensin
Ben boşluklarda kalayım, sen git!

Yalnız kalsın bu şehir sensiz
Bütün sinemaları, tiyatroları taşı
Gittiğin yere.
Seni anımsatan ne varsa
Al götür kendinle beraber.
Çöplerin bile kalmasın
İnsanları dahi al git
Git!

Bu evde yalnız bırak beni
Ayağımın altından hışımla çek
Hergün üstüne bastığım halıyı.
Onu da götür, ne varsa al git!
Bırak beynim kanasın
Sakın dokunmaya kalkma
Sadece,
Git!

Bir başıma bırak beni
Hayallerimi, sevdalarımı, aşklarımı al.
Yarınlarımı çantana doldur ve git!
Gülüştün kalmasın hatıralarımda
Ve sesin çınlamasın kulaklarımda
Benden bütün eklerini kopart
Ve yalın halimle,
Çıplak bırak beni
Git!

Git! Oksijenim rüzgarına katılsın
Ben nefessiz kalayım
Sen git!

Vehbi TAŞKIN

BEKLER...

Hayal Perisi' ne...

bir yalnızlıksın yanıbaşında,
aşka tövbe eden suskun duruşunla...
yıldızlar, oviden dağlara yürür,
bir sessizlikle devam eder yolculuk,
menekşe yaprağında yeni bir umut,
çiğ tanesidir ki;
tökezlenen gülüşle göçmeye başlar.

bir ayrılıksın yanıbaşında,
üç deniz ötesinden, sonsuz bekleyiş,
ve şimdi bekleyen çaresizliğim...
hatıra olup da resmini çizer,
en olunmaz izdüşümü ılık rüzgarın;
itiraf, kalbimde söz diye bekler.

bir tebessümsün yanı başında,
sevdaya inat öyle gidişin...
ne bitmez geceler sabaha şahit;
kış mevsiminde kar beyazlığın,
yüzünün aklıdır yüze yansıyan;
heceler, ruhuna uçmayı bekler.

Son beste dökülür ansızın gelen,
merhaba... tonunda kararsızlığın...
bir dünya duruyor yanıbaşında,
fezada asılan ay hükmündeyim,
başım işte öyle dönüp duruyor;
ismine adanan ruh, seni bekler.

durup da anlatsam,
inanırmı ki yorgun yüreğin,
pişmanlıklara geçit vermeyen
şimdi sonsuzluğa üstelenmişim...
şahika yurdunun en yücesinden;

dağlardan kopacak çığ, niye bekler?
madem derindedir kanayan yara,
ihtimal dediğın en acılı günde,
sarhoşluk yolumda son durak gibi,
kanıksanmışsa da,
sevdanın tadına varmayan bakış,
uzayıp, uzayıp, uzayıp durur...
kalbimde sır olup, hep niye bekler?

ve bir gurur dokunuşusun yanibaşımda,
anafor dönüşü savruk sözlerin;
uzakta bilmediğim tanıdık tını,
susup da şarkısını duy diye bekler.

itiraf zamanı geldiği vakit;
kaçmaya mahkumum belli belirsiz,
sisler karanlığı anlatır gibi;
bir hayal perisisin yanı başımda,
dağlardan fezaya figan yükselir;
işte bu, ruhun çarpılışıdır,
gözlerin, gözlerimi al diye bekler.

Hasan ŞİŞMAN

İstanbul, Ocak 2006

ŞAIR OLMAK...

şair gibi özgür olmak nedir,
her şehirde çadır kuranlar gibi...
ben ne şairim ne söz delisi,
karanlık kuyuya attılar bedenimi,
göğ'e aşık olduğum bundan,
çoktandır...

beklemek yağmuru bekleyen tarlalardan,
sızmak kaldırım'da sarhoşlukla nedendir,
ruhuma hapsettiler bedenimi,
kendimden yolculuğum bundan,
çoktandır...

Hasan ŞİŞMAN

İstanbul, 2006

SERGÜZEŞTİN YALIN HALİ*Şehir, Şiir, Aşk ve Hüzün*

Ah benim ne şarkılarım vardı!
Dost sesinden çınlatırdı gök kubbeyi.
Alem geceye yenik seyrüseferindeydi,
Biz hep sarhoş hep mütebessim
Ve her daim mum ışığında gözleyip suretleri
Bir kadeh elinde dalıp gidenin
Omzunda dururdu ellerimiz...
Gittim, gördüm ve yenildim
Velhasıl her mağlubiyetimde
Ben ne şarkılar söyledim!...

Ah benim ne şiirlerim vardı!
Sen güldün mü kafiyeler yeşerirdi güzün
Büzdün mü dudaklarını güneşli baharlar
ağlardı
Şiirim sendin, şiirim senin yüzün
Senin yüzündendi şiirimdeki hüzün
Efkarlar dibine dem
Susmalarda cehennem
Ve yazdıkça kör yangınlara
Kadim şairler çivilendi çarmıhlara
Şimdi şiirim sesini nefessiz vurgunlar aldı
Sen de sebepsiz gittin ya
Tüm şiirlerim nesepsiz kaldı.

Ah o şehrin martıları vardı!
Sıradağlarda büyüdüğümüzden midir ?
Bozkırlarda bronzlaştığımızdan mıdır bilinmez
Hep karayağz bir ten vurmuş yüzümüze...
Bir de gökyüzümüze ya asi bir kartal
Yahut nazlı bir güvercin ilişmiş her daim...
Karayağz bedenler ve kara gözler
Hep sonradan tanışır dalgaların sesiyle

Ve zengin çocuklarının erişilmez oyuncakları gibidir.
Vapurun ardından kanat çırpın martılar...
Kara bir sevdadır göğsümüzde o aydınlık şehir!
Denizi yarın mavi gözleri
Martı çığlıkları sevda sözleri gibidir!...

Ah benim ne kadınlarım vardı!
Şuh bedenler geçirdi gönlümün kaldırımlarından
Sineme mih gibi vururdu uzun topukları...
El yordamıyla harcanırken gayrimeşru saatler
Samyelinden dinlenirdi en yorgun nağmeleri aşkın...
Artık tüm melankolik gözler histeriye yakın
Tüm şizofren aşklar darpedildi sahte zamanlara

Ahh...Ahh...
Ne kadınlar sevdim ben, ne kadınlar harcadım!
Ne şiirler söyledim onlara satır satır,
Güneş rengi hasretlerden öğrendim bu şarkıyı
"bir adamı ağlatırsa sevda ağlatır..."

Ah benim ne şehirlerim vardı!
Fahişe edilmiş bir dilberdir artık o şehirlerde aşk
Irzına geçilmiş bir bahar
Ve kahpe masalarında kallavi sevdalar...
Günahkar bu şehir!
Ellerim,dillerim günahkar
Arınayım diye çıldırmaşçasına yağar bu yağmurlar

Gitme bu dünyanın hiçbir yerine
Kalalım kendi dünyamızın güzelliğinde
Gökkuşaklarını sarıp saçlarına
Sararmış bir sonbahar gibi ne olur gitme...
Başka Dünyaları,
Başka renkleri,

Başka gökleri getiremem ellerine lakin;
Bu Dünyanın tüm renkleri,
tüm gökleri sensin!
Sesinin buğusuyla yerinde duruyor
bu gökkubbe
O gök kubbeyi başıma yıkıp ne olur gitme!

Sen giderken bu şiiri yazdım,
Sonra döndüm tüm şehri yaktım,
Ayrılığın harından, tutuştu varoşlarından...

Yazdım
Yaktım
Yandım.

Not:
"Şimdi sensiz
Vatansız bir şair gibiyim
Hangi ülkeye öykünsem
Sırtımda sürgün izi."

Alparslan AKMAN

İSTANBUL GİBİYDİN

Zaruri gidişler üzerine betimlemeler

Menevişler oynaşırken Marmara sularında
Güleç bir İstanbul manzarası gibiydi gelişin...
Bir kenara bırakılarak yüzyılların matemi
Der-Saadet'te "Abidin'in mutluluk resmi"...
Salınarak gelişini izlemek
İlmek ilmek işlemek gibiydi meltemi...
Bu şehir çıkarırken peltemi,
Umarsızca Üsküdar'dan
Kız Kulesi'ni seyredebilmek gibiydi gelişin!
Saçlarımı okşayan rüzgar kadar dingin
Bir o kadar hırçın elleri vardı gelişinin.
"İşte geldi" dedi içimdeki divane dervişin zikri
Bulundu tüm salyangoz düşüncelerimin
ana fikri;

Gelişin; hep bir ağızdan sarhoş şarkılar
söylemek gibiydi...
Gelişin bir İstanbul şarkısının sesiydi;
Tüm notalar gelişinde gizliydi...

Ve gidişin!!!
Betimlenemiyor bükülgen anadilimin
kırılğanlığında
tüm kelimeler küstah
tüm eylemler hunhar
tüm sıfatlar bizatihi buhranlara gebe
Alkolik naralarla sloganlaşıyor
öztürkçeleşemeyen sayıklamalar
Ayılanamıyor, her sabah merdivenler rampa
Pirinç taşı misali hayatı ayıklamalar tüm
müşterek şarkılar
müstakil sızlanmalara trampa...
Verhasılı füsyon senden garı ne varsa

güneş patlaması yani miyop gözlerdeki
ve unutulmuş sözler bozulan ezberdeki...

Gidişin;

prostat bir gece yarısı uykusuzluğundan
faili meçhul günlere uyandırıyor beni,
iç monologlarımın tüm söylemleri deliliğe tanı
sürgün bir şair gibi düşünüyorum vatani
Mahsup tespihlerine diziyorum acıları
Bir mutasyon olmalı modern sevdaların
geninde
Bu dik açılı sevda üçgeninde
Tansiyona meylediyor içimin iç açları
Avuçlarımda gidişinin hipotenüsü
Manitu'dan Buda'ya dualar yollanıyor
tüm yok sayılır tanrılara

ya kümülüslerden dönüp yağmura
ya Samanyolunda boşluğa dönüşüyor da
tüm dualar

bir seni getirmiyor
bir seni döndürmüyor
bir seni bana vermiyor
Sahte imzalarla darpedilmiş kader...
"Eller ne der" diye bir düşünceyi
asla iliştiremiyorum yakama
Gidişin, bir sefilliğe meylediyor alınyazımda..
Marx'ın, Darwin'in
gür sakallı resimlerine dönüşüyorum.
Bir yandan da gayriciddi bir tavırla
filtresiz gülümsüyorum.....

Gidişin;
kibrit harcamadan sigara yakmayı
öğretiyor dudaklarıma
Bir kenti yaşamak istiyorsan
kaybolacaksın sokaklarında,
İstanbul gibi yaşıyorum seni
tekrar tekrar kaybolarak kuytularında.

Herşeyin bir rengi var aslında!

Bir tek,
Bir tek yağmurların rengi olmuyor
yağarken...
O sabah İstanbul'da denizler yanarken
Ben en esmer renkleri ezberliyorum sen
giderken

Menevişler oynaşırken Marmara sularında
İstanbul en koyu renklere çalıyordu
izlerken gidişini
ve ben tek bir renkte gördüm gözlerini!
gidişinin rengi;
KURŞUNİ...

Not:
İstanbul'da kim var diye sorma n'olur!
İstanbul bir ütopya'dır
Zaruri gidişler aslolan...
İstanbul ebruli bir şiir sözcüğü;
Sen şiirin aslısın,
Hoşça kal...

Alparslan AKMAN

BABİL

*Ölü çocuklardan
Savaş Oyunları*

“Gökyüzü bembeyazdır bu topraklarda
Karardı mı da tufan fırtına
Evimin içinde bile sular dolaşır bazen
Ve ben gemi yüzdürürüm yapraklarla
O çamurlu sel sularında
Ama bir sabah
Daha bir kara geldi bulutlar
Ölüm gibi kapkara
Kaplayıp tüm gökyüzünü
Üzerime bıraktılar ölümü
Kaçtım cılız bacaklarımla
Ne kadar kaçabilirse insan
Ölüm getiren bir yağmurdan
Tenime her değdiğinde damlalar
Yandı, sızladı etim
Delindim
Gözlerim aktı
Beynim sallandı
Ve benimle birlikte tüm gemilerim yandı.
Her yeri bir anda kapkara gördüm
Gözlerimden yaşlar bile akmadan
Ben Hiroşima’da öldüm.”

“En sevdiğim oyuncaktı uçaklarım
Yaşasaydım belki pilot olacaktım.
Biz de oynardık sokaklarda
Ellerimizde lüle atan borularla
Öldürmeden adam öldürmece
Bu koca Dünya’nın taa bilmem neresinde
Bin bir zorluk içinde yaşarken
Bir sabah özgürlük getirdiler bana
Ellerinde hiç görmediğim silahlarla
Başımda kuşlar gibi uçan uçaklar

Üstüme bıraktılar bombalarını
Uçaklarla buluşmanın çocuk sevinciyle
Bir bir kucakladım onları
Havaya uçtum, parçalandım
Babam topladı parçalarımı
Bir sabah özgürlüğü getirdiler bana
Ellerinde silahlar, uslarında petrol kuyuları
Ve ben daha özgürlüğü bile hissetmeden
Ama özgür bir çocuk olarak ben
Bağdat'ta öldüm”

“Taşlarla kolları kırılan bir adamın
Soluk resimleri vardı hafızamda
Ölüm kokan topraklarda büyüdüm
Kan kokan sokaklarda oynadım
Silah sesleri arasında uyudum
Yine ne olduğunu bile anlamadan
Ateş etmeye başladılar bir akşam
Ellerimi bir an bırakmadı babam
Sarıldı, kucakladı, sakladı beni ardına
Önümüzde bir varil vardı kurşunlarla
Başımı sakladım babama
Babam sakladı beni ardına
Sonra babam usulca
Dalından kopan bir yaprak gibi usulca
Bıraktı elimi
Ama hiç kıpırdamadan
Acısını bile haykırmadan
Alnında bir kurşunla
Gözlerine akan kanlarla
Kurtardı oğlunu kendi hayatıyla
Ölmedim sandı tüm Dünya
Oysa o akşam ben babamın yanında
Ben Filistin'de öldüm.”

“Çekik gözlü haylaz bir çocuktum
Bir sabah evimin bahçesinde
Bacağımdan vuruldum
Vuranı bile görmedim
Kör bir bıçakla kestiler bacağımı
Ve olmayan tıbbi malzemelerle
Saramadılar yaramı
Kan kaybının ne olduğunu bile bilmezken
Kanım çekildi etimden
Önce acı sonra ölümüne bir yorgunluk
Ve sonra sebepsiz yere öylesine
Etrafımdakilere güldüm
Ben Vietnam’da öldüm”

“Bir akşam gördüm saklandığım yerden
Yakılan camiden çıkan dumanı
Köprüler yıkılmıştı
Okullara, evlere girilmişti
Ve şimdi sıra bizimkine gelmişti
Babam neredeydi bilmiyordum
Annemi bulamıyordum
Hiçbir şey anlamıyor
Sadece ağlıyordum
Sonra bizi buldular

Ablamı alıp götürdüler
Çığlıklar, çığlıklar, çığlıklar
Ve sustular birdenbire sustular
Derin bir sessizlik ve ayak sesleri
Geldiler, saçlarımdan sürükleyip fırlattılar
Ağlıyordum
Güldüler
Sonra ateş ettiler, tek el
Ne gerek var ki kurşun harcamaya
Ve ne kadar kurşun gerek ki bir çocuğu
vurmaya

Ben bir akşam Avrupa'nın ortasında
Medeniyet denilen yerin göbeğinde
Yıkılan köprünün altındaki evimde
Mostar'da öldüm”

Ölüm yağıyor ölüm Dünya'nın üstüne
Sebepli sebepsiz, yok yere
Her yerde hunharca
Bir o kadar hoyratça
Ölüm yağıyor bulutlardan ölüm
Gözlerini yeni açan çocukların üstüne
Ölüm şafak şafak
Salkım, saçak ölüm
Evler, damlar sokaklar
Denizler, çöller ölüm
Ve yaşamak
Duymadan, görmeden, umursamadan
Ölen minnacık çocuklara aldırmadan

Çocuklar gelecek düşlerimize bir gece
Bembeyaz kefenler içinde çocuklar
Ellerinde zeytin dalları,
Artlarında güvercin kanatları
Güneşe bulanmış aydınlık suratları
Yüzlerinde dünyaya hiç uğramamış bir bahar
Güzeller; öldükleri günkü gibi değil
Güldükleri anlar kadar!

Bir gece gelecekler düşlerimize
Bütün o güzel çocuklar...
Iraklı, Filistinli, Nagazakili, Hiroşimalı
Bosnalı, Vietnamlı, Etiyopyalı bütün çocuklar
Sarıp semayı melekler gibi süzüle süzüle
Barış getirecekler kanatlarında yeryüzüne!..

Alparslan AKMAN

ESKİ KITA, YENİ HAYAT

Biliyorum
Şehrin ölümsüz bordürlerinde yasak tanrısı
yatmakta
Gömüldüğünü sandım
Gittim
Bu elli altı mezarlığın olduğu şehre

“aşk” sözcüğü kadar yosma bu hayatta
Yanlış yol dediler
Saatin uğultusuna uyma diyen olmadı mı?
Kim seslendi bacaklarının arasından
Ağaçlar vardı evimin bitişiğinde
Harıl harıl çalışan bu seri katil
Çoktan fırça darbesini vurmuş

Ben bu şehirde
kirli, köle ve aptal sayılardan sadece bir
tanesiyim
Kanıtlayacağım sana adın olmadan bir hiç
olmadığımı
Bak trafik levhalarına adımlı yazdırdım çoktan
Daha ne olsun

Artık daha az placebo dinliyorum
Ve kan kokusu daha az çekici geliyor.

Tarık DEĞİRMENCİ

DÖRT KIZ KARDEŞ

kendini unutan Hazar'dı
Elazığ Sivrice yakınlarında
bu Hazar o Hazar değildi
dört kayıp bedeninin ruhlarında

yaş on bir, adı Fatma
bir inci kız çocuğu
gözleri gazete sayfalarında
ayakları gölde kaybolan

yaş on üç, adı Hikmet
bir hüzünlü kız çocuğu
gözleri gazete sayfalarında
bedeni gölde kaybolan

yaş on sekiz, adı Yeter
bir kahrın kız oğlan kızı
gözleri gazete sayfalarında
utancı gölde kaybolan

yaş yirmi bir, adı Demet
bir unutulmuşluğun yetişkin kızı
gözleri gazete sayfalarında
tüm çırpınmaları gölde kaybolan

yirmi sekiz ağustos iki bin beş'di
güneş nereden bilebilirdi
bir narı olgunlaştırdığı gibi
dört bedeni gömerek göl dibine
utancın yanaklarını kızılaştırdığını

dile gelmeyen acının kahrı ile
göz yaşları arasında yan yana
kazılan mezarlarda toğrağa verildi
Diyarbakır Selman köyünde
Hazar'da ölen dört kız kardeş

Oğuz KAYIRAN

İstanbul, 2 Eylül 2005

AH VINCENT VAN GOGH!

ömrümüzün ortasında ateşten bir yuva
efzuni bir aynada aylak aylak salınan;
damlar hüznün şırası,
gözlerin yıldızlara bakar
firçanın uçlarından Ren nehri ağlar

ah Vincent van Gogh!..
gezgin ve yoksul, morlar içinde
nereye gideriz sararmış çizgiler arasında

aynı kavşakta tutulduk bizi sürükleyen
o aşka
tanrısal yalnızlığın o ıssız sonsuzluğunda
durgunluğun beşiğinde erirken süzgün yaz

ah Vincent van Gogh!..
yükselen ve sona koşan, sarılar içinde
geçmişin ruhunda o çılgın parıltı!

alev topunun ortasında ölüm tanrısı
buğday tarlalarının orakçı gözlerinde
bakıyor sana yaratıcılığı aşılayarak

ah Vincent van Gogh!..
yalnızlığın hüznüyle rüzgarda sararan
serseriliği arındıran, sızan ve öteye taşıyan

zamanın suretinde bitap düşen ıstırap
orada dönüşür ani nöbetlere;
ruhundur kıvranan
dalıp gider gözlerin, saplar arasında titrek

ah Vincent van Gogh!..
trajik ve ıpsız, Arles' te terk edilen
güneşin teninde paklanan, dirençli ve engin

orada: hayal kolonosinde ressamların,
Arles'te kilitlendi ruhun, yalnız ve perişan
her şeyin çöl rakamlarına koştığı, o an!

ah Vincent van Gogh!..
firçası özgür!.. sarı çizgiler içinde
nihai son!.. ve yıldızlı gece! geçtin sönerek...

ah Teo van Gogh!..
başka, başka ne olabilirdi ki
seni, seni de sürükleyip bir mum misali;
o kadar kısacık bir zamandı ki, eridin!
yerin ve göğün çizgileri arasında
cennet, cehennem gibi sınırları bildiren
o titrek, sararan yaz sonlarında

Oğuz KAYIRAN
Edremit, Eylül 2000

İÇSEL DÖNÜŞ

masum gülümseme polenleri
ilkyaz seher yelinde uçuşurdu
pırl.. sade.. sessiz!..

şimşek gibi ansal bir geçiştii
o çocuk geçmişime dönüş;
bazen paraşüt gibi bir süzülme..

yağmur damlalarının hüznüydü ruhum
bir vadinin puslu renginde ışıldayan
çiğ tanelerinin yeşil ışıltısında çığlık çığlığa!

o zaman geleceğe gidiyorum, belirsiz
bir ışık seliydi ufuk gözleri kamaştıran!
kucağında dünyanın keşfedilmemiş çiçekleri...

Oğuz KAYIRAN

İstanbul, 2 Eylül 1997

SAVAŞIN ÇOCUĞU

Yılıkmış binaların içinden
Bir el uzanır gibi,
Namluların önünde
Bir sen mi kaldın çocuk?
Savaşın çocuğu,
Talihsiz çocuk...

Küçük kardeşini sırtına alıp,
Saklambaç oynar gibi
Bombalardan mı kaçyorsun çocuk?
Daha yaşın sekiz senin,
Anne mi oldun çocuk?
Savaşın çocuğu,
Talihsiz çocuk

Koşuşturmacalar ve körebe,
Ne kadar da benziyor birbirine.
Ama senin bacakların nerde çocuk?
Hani senle körebe oynayacaktık,
Mızıkçılık yaptın çocuk!
Savaşın çocuğu,
Talihsiz çocuk...

Gözyaşların
Mutluluktan akınca güzel.
Amam senin aileni katlettiler.
Kimsesiz, çaresiz kaldın çocuk!
Hani komşuya oturmaya gidecektiniz
Komşun orda yok ki çocuk.
Savaşın çocuğu,
Talihsiz çocuk...

Gözlerin
Mavi mavi özgürlük.
Seni çarmıha gerdiler çocuk.

Özgürlüğünü, geleceğini aldılar.
Kolunu, bacağına, mutluluğunu aldılar.
Yiyecek ekmeğini çaldılar çocuk.
Bunlar büyük adamlar, büyük insanlar değil!
Dev tanklarının içinde saklanan korkaklar
bunlar.
Senin gözlerin inan hepsine değer,
Gözlerine bakmaya korktular çocuk.
Savaşın çocuğu,
Talihsiz çocuk...

Tuncay TAŞKIN

KAĞITTAN KELEBEKLER

"Kuş kanadı kalem olsa,
Yazılmaz benim derdim"...
Bu türküyü çok efkarlandığında söyledin
Benimse;
Bir kelebek olsun
Kanadının birine anne
Kanadının birine baba yazayım olurdu
derdim

Sense hep
Özgürlüğü yazacağım yeri sorduğumda
Yazmana gerek yok kızım
Ardından bir nefeslik destek ver
Zaten bütün kelebekler
ÖZ-GÜR-DÜR-LER derdin...
Her hapisane dönüşümüzde
Ananem ve dedem tarafından yapılmış
Ve rengarenk, kanatları yazısız
Ve özgürlüğe
Ve barışa
Ve sevgiye hasret, nefessiz
Kağıttan kelebekler bulurduk masamızda
Abim ve ben
Baba yazardık kanatlarına
Kağıttan kelebeklerin
Ve arkalarından
Üflerdik
Üflerdik
Üflerdik...

Funda SADIKAHMET

HEKİM BEY'İN VEDASIZ GİDİŞİ

Ilık bir meltem esti
Rodop dağlarından
Sanki temmuz gecesi olduğunu,
13 yılımı unutturmak istercesine,
Gelip oturdu yüreğimin tam ortasına!
Evimizdeyim baba.
Senin en sevdiğin
Kahveni yudumlarken oturduğun
Balkon köşesindeyim.
Masamda iki fincan Türk kahvesi
Birinin telvesi kalmış,
Diğeri tam!
Annem yatmadan soğuk karpuz getirdi
Bıraktı masaya.
Senin sevdiğin gibi...
Gel gör ki, tabakta da iki dilim
Sanki gelip yiyecek varmış gibi?
Eski evimiz, senin muayenehanen sol
yanımda,
Sağ yanımda ilkokulum,
Arkamda yargılandığım adliye,
Karşımda ise....
Boşver be baba!
Niye anlatıyorum ki bunları sana?
Anılarım canlandı işte...
Her biri, en az bir kere
Bir sevincimize şahit olmuşken,
Bu balkon senin sessiz gidişine
En acısına, en kötüsüne şahit olmuş,
Bir onu canlandıramıyorum gözümde!
Yaklaşamıyorum,
Bakamıyorum aşağıya.
Olurda canlanırsa gözümde,
Gidişine inanmak zorunda kalırım diye!
Zor be Hekim Bey'im

Vedalaşmadan her gidişinde,
Dayanamayıp döndün.
Bu çok defa oldu ama
Kızıyorum haberin ola!!!
Aslında kızmak değil,
Sitem ama isyan hiç değil!
Özledim be Hekim Bey'im
Bu özlem hepsinden farklı,
Bu hasret başka türlü,
Bu sensizlik kanadı kırık kuş gibi,
Bambaşka bir şey!
Ne hayallerim vardı...
Üniversiteyi kazandığım haberini
Kucaklaşıp kutlayacaktık,
Eğilip elini öpecektim gururla.
Özleyip geldiğimde senin de olduğun eve,
Anlatacaktım durmadan, inatla
Dinleyecektin o müthiş sabrınla.
Belki param bittiğinde, arayacaktım
çekinerek
Anneme söyleyecektim,
Onu öne sürerek...
Diplomamla döndüğümde
Kim bilir ne hayaller kurarak
Belki biraz da korkarak
Dolacaktı gözlerin, kucaklayacaktın
Kızıuummmmm deyip,
İlk alnımdan öpen sen olacaktın!
İş, aş, yaş derken...
Onun da sırası gelecekti
Gelinlik kuşağında,
Senin parmak izin olacaktı!!!
Bak;
Hepsi yarım kaldı.
Hayal işte,
Zaten tam olsa,
Hayal de olmazdı!

Masal işte,
Upuzun, karmakarışık...
Başkahramanını, sayfaları arasında kaybeden
Sonu hüznle örülmüş!
Adı mı?
Hekim Bey'in vedasız gidişi...
Vedasız gittiğine göre,
Geleceksin demek ki?
Kim bilir belki de o yüce ana,
Doğurdu senin gibi bir Sadık yiğidi şu anda!

Funda SADIKAHMET

Gümölcine, 23.07.2008

SAYIM SUYUM YOK

Küçüçüktüm ufacıktım
Bir minnacık Funda'cıktım...
Sen çok sık kaçardın
Sanki yok olurdun
Uçardın giderdin bir yerlere
Dağ bölgesi Şahin'e
İskeçe'ye
Ve benim bilmediğim nerelere

Küçüçüktüm ufacıktım
Bir minnacık Funda'cıktım...
Nedendi
O bana hesap vermeden gitmelerin
Bilemediğim yerlere?
O gecelerde
Verdiğin öpücüklerin
Uyandığımda
Sabah artıkları olurdu yanaklarımda
Sen bilmezdin
Annem?
Babam yine mi gitti? diye sorardım
Senin gittiğini
Sabah
Yanağımdaki artıklardan anlardım
Gece öpücüklerinin

Küçüçüktüm ufacıktım
Bir minnacık Funda'cıktım...
Saymayı bilmezdim
Yazmayı bilmezdim
Ama gittiğini bilirdim!
Sevmeyi de bilirdim...
Sevgin
Gittiğin gecelerde
Yanaklarıma bıraktığın öpücüğün

Sabah artıkları olurdu
Sensiz geceler
Sensiz sabahları
Sorular
Sorularımı kovalardı

Küçüktüm ufacıktım
Bir minnacık Funda'cıktım...
Annem sorulardan
Bıkardı usanırdı
Annem akıllı kadındır
Cesurdur, yüreklidir
Yine bir şahin uçuşundan
Ne zaman döner babam
Diye sorduğumda
Bir meyve tabağında
Yedi elmayla cevap vermişti baba!
Bak demişti Fundacık
Bak demişti Levent
Her sabah bir elma yiyeceğiz
Elmalar bitince
Babanı karşımızda göreceğiz
Öyle demişsin anneme baba?

Elmalar çoktaaan bitti
Elmaları sevmiyorum
Elmaları saymıyorum
Sayım suyum yok demeni de
İstemiyorum baba!!!

Funda SADIKAHMET

İMKANSIZI İSTESE VERECEKTİM

Bir çocuğun bayramı beklemesi gibi
Ne umutlarla
Nasıl beklemiştim.
Gelecekti

Olimpus Dağında
Zeus'la konuşmuştum
İmkansızı istese verecektim.

Düşündüm
Daha ne verebilirim
Daha öte...
Geldi
Yüzünde kır çiçekleri gülücüklerle

'Hiç' dedi usulca.
Ben de 'yok' dedim şaşkınlıkla
Güldü sadece...

Oysa imkansızı isteyecekti
Verecektim de...

Metin YALTI
10.01.2006

KIZIL GÜVERCİN

Bu akşam bir güvercini vurdular
İş olsun diye
Spor olsun diye
Dangalaklık olsun diye
Kalles sofralarda meze olsun diye
Bu akşam bir güvercini vurdular
Güvercin kızıl oldu iyiden iyiye
Kan damladı doymaz gözlerinden
Kahkahalar atıp durdular

'Kurşunlar dursun!' diyordu
Kurşunlar vücudunda durdular
Barışla gelmişti, kurşunla döndü
Saat insanlığı hayvanlık geçiyordu
'Herşey bizim için değil mi' diye sordular
Bu akşam bir güvercini vurdular
Kan damladı zeytin dallarından
Kan damladı yanaklarının allarından
Kahkahalar atıp durdular

Seyit Ali ATALAY

18.02.2002

LÂL

İçimdeki yalnızlık تنها sokaklarda
Kızıla boyanmış koca çınar
Unutma
Sorusu olan aşklar yaşadığımızı
Bir dağ başındaki
Çeşme kadar masum
Rüzgarlarla beslenen kır çiçekleri
Sevgilisine kavuşamayan akça pakça kızları gibi
Hatırla
Hiç içine işleyen gülüşler yaşadın mı?
En umutsuz anında
Bir Lâl
Tuttu mu ellerinden?
Umudum aşkım
Unutma
Kapatma kapıları
El olurum bak sonra
Tek bir satır yazsan da
Divitinde adım
Okkanda mürekkeğim
Acıtmaz bileklerimi kelepçelerin
Gönlüme vurduğun
Gemden gayrısı acıtmaz
Sızlatmaz yüreğimi senden gayrısı
Unutma
Dört bir yanı İstanbul aşkımızın
Bir itin gözünden bak bu şehre
Ya da bir martının
Ne görmek istersen o
Nasil sevmek istersen
Keyfin bilir.

Hakan KIZILELMA

İstanbul, 2008

YAŞAMA DAİR

Gidebileceği yere kadar gitmeliydi belki de
Varsa söyleyeceği tek seferde devirivermek
cümleleri
Sağır da olsa kulaklar, kurabilmeli her
defasında
Yeniden yenilebilmeli...

Yılgın düşler, yorgun hayaller
Belki bir otel odası, belki küçük bir ev
Kim bilir belki bir sokak köşesi
Ne fark eder...

Sırlara açılan kapılar vardır belki de
Ve o kapılarda asılı anahtarlar
Maharet açmaktır diyebilmek,
bir o kadar kolay
Ya sonrası,
Sonrası yok belki de...

Ne çok keder,
gam aksine vücut bulan neşeli yüzlerin
Ve ne çok sevdim diyen dudaklar gerçekte
lal olmuş kim bilir kimlerin
Soru çok, cevap yok
Ya da ne nederse desin deyivermek
Orta hallisinden yaşamak isteyenlerin.

Burası hayatın merkezi
Bak!
İşte tam burası,
Kimler gelip geçiyor;
Ya geçeceksin ya da kalacaksın o noktada.
Dönmek istesen, dönemezsin belki de,
Sil baştan yapmaksızın zaten yok etmek,
Yok olanlarla her bir parçanı da yok edivermek.

İşte burası güzel,
Tam durduğum yer.
İçinde ne kadar bensem,
o kadar saf kalabildiğim yer.

Ayça Fulya TAYFUR

GERİYE DÖNÜYOR SULAR

Dumanlar duman ağır ağır yerleşir hüzün
Her mevsim yeşil, solgun yüzüyle ölüm
Yapma cennetler ve baharlardan kalma
Dağınık duygular taşıyor:
Sular geriye dönüyor

Yalnızlık serpilir sessizce mabetlerden
Küf dokur geleceğe inleyen düşünceler
Kum zerrelereince yıkılır sona erer zaman
Akrep ve yelkovan taşıyor: Sular geri dönüyor

Yanıtlar birbirine karıştı, anlar belirsiz
Rüzgarlar bekliyoruz serçenin kanadında
Safa acılar kalıyor ayrılıklardan geriye ve
Tüm saadetlerle birlikte: Sular geriye dönüyor

Yeni bir çağın kokusu: Kurak, çamur ve toz
Eriyen yapışan küçülen her şey birer büyü
Rengarenk süzülür camdan ağırlaşır gövdeler
İçimizdeki yabancı bir taşıyor:
Sular geriye dönüyor

Nihat KAPLAN

...VE DERKEN

...ve derken
koğuş, ranza ve yatak
içinde ben
elime kağıt kalem
sevişiyor nihayet
...ve yazı
dışarıda buz keserken Çorlu'nun ayazı
aklımda sen!

Sen ki,
"yedi tepeli şehir" de
yedi yıldır yaşadığım şiir

yağmur sonrası açan güneş,
ışıldayan toprak, parıldayan su
sen ki,
hem dostsun bana hem eş
...ve derken
bitti... bitecek
sana olan özlemim
yeniden başlayacak hayat
ki bu hayat gülistanlık değildir
fakat...
daha anlamlı değil mi?
karanlıklar yerine yıldızları saymak
geçecek biliyorum geçecek
göğsüne başımı koyduğumda
küflenmiş yorgunluğum
...ve derken
büro, dosya, para, pul...
başlasın!
başlanır...
sen olduktan sonra
binsin üstüste on İstanbul
Güzelim!

yeni doğmuş bebe gülüşünle
küçük bedende koca yüreğinle
rüzgarları delen bildircin ellerinle
sarıl bana
sarıl ve dinle
ey... gönlümün darası
Berk'imın anası
bitmesin bu şiir
ki bu şiir sensin

Sen ki
"yedi tepeli şehir" de
yedi yıldır yaşadığım şiir
...ve derken...

İhsan BERKHAN
Çorlu, 29.11.1995

DAĞLARCA ÖĞRETMEN

"Eğittiğimiz köy çocuklarıyla,
köylüyü köyde eğitelim"
Söylemiyle alındı köyden.
Donatıldı PAMUKPINAR'da,
Yolsuz-yoksul dağ köylerine yollandı...

Köylere ışık oldu, huzme hüzmü girdi,
Toprak evlerin dam penceresinden.
İmeceyi bilenlerle okul yaptı,
Elverdiğince genişledi pencereler...

Dağlar, çiçeklerini sundu
Eklendi arıcılık, doğru tarımın yanına
Yoksulluğu aşan köylü ufkuna,
"Okumuş adamdan zarar gelmez "diye"
EĞİTİM koydu...

Sağlıkçı, çağrısıyla köye ulaşınca
Ölün bebelerden uzaklaştı.
Çoğaldı, "Çoban olmak yazgıları değil" dediği
çocuklar.
Analarının sakınmadığı balaları, bir gül gibi
kavradı...

El feneri, yoldaşı oldu geceleri ışısız köy
yollarında
Zira yetmiyordu gündüz, birleştirilmiş
beş sınıfa.
Öğrencileri için, "Parasız yatılı sınavlarını
kazanmak"
İlkokuldan sonra okuyabilmenin tek
yoluydu...

Yoğun-yalın emekle kanat taktığı öğrencileri,
Bir bir uçtu "büyük mekteplere".
Köylüler, "ÖĞRETMEN gibi olsun" dileğiyle,
Çocuklarının değişen yazgılarını, yeğler oldu
hasrete...

Otuz bir yıl boyunca, hep veren Öğretmen,
Eksilmedi, dağlarca büyüdü.
Enginliği, O'na teslim etti ovalar...

Emekliliği aşan köyleri görme istediğinde,
Özlem vardı, belki de vedalaşmaktı arzusu.
Bu kez yakın-yardımla, yine düştü köy
yollarına...

Neredeyse boşalmış bir köydü, ilk gördüğü
Oturdu yıkık okul bahçası duvarına,
kalkması zor oldu.
Hiç bayraksız bırakmadığı bayrak direğinin,
Bayraksızlığına ağladı...
Ziyaret edilecek ikinci köye geldiğinde,
Harcına terini kattığı okulun, hayvan damı
olduğunu gördü.
"bu zül' dür" diyerek vazgeçti diğerlerini
görmekten,
Döndü hasta yatağına akıttı sonsuzluğa,
kalan ışığını...

Meryem ÖZDEMİR

VAPURU BEKLEYEN LÂL

Dudaklarımda birikmiş küfür gibi zamanlar
ellerimde kağıttan yapma çiçekler
karanlıktan korkan yorgun ellerim
karanlık ki yalnızlığın yosması
bir peçete belki bir şarkı
bir de limon kolonyası
hayatım aşkın eskizi
gibi yazılmış tuvalet duvarlarına
hemen sonunda alt geçidin

Karaköy'de sessiz
vahşi beyaz atlar gibi
iskele ürkütür vapurları
ve aşkın sözleri
gecenin içinde
yankısı duyulmayan ince bir keman

Gece
benim
Hece
senin
içinde

Yaman BASKINCI

LİLİTH'İN KIZLARI

aşk bahanesidir sevişmenin,
en soysuz yalanı tarihin.
tarafımdan idam edilmiştir
saçtığınız tohumlarda boğulup.
saf şehvetle kutsanıp, kusursuz günahla
yeniden dölleniş ayın yağmurlarıyla
kızıl bir arafta tekrar doğrulmuştur.

şimdi bekler sizi her döl yatağında
sessiz ve derin bir karanlıkta.
ödemekte için bedelini eril ihanetin
korkakça dayatılmış sinsî esaretin,
bekler sabırsız ve azgın.
çiçekler kadar güzel eşsizce keskin.
dolgun ve ıslak tuzakları nihayet kurulmuştur.

Ademoğulları, hadi korkunuza üşüşün.
Göğüslerinde akan sütle yıkayıp
İsyân bayrağı saçlarını,
Seslerini bileyip gizemiyle
Sabırlı ve ayık uykuların tek düşünün
Kızların intikam ateşiyle
dağlamış ki acısını, doğrulmuştur.

Aşk kefaretidir sevişmenin
En alçakça kehaneti şiirlerin
Taraflımdan mahvedilmiştir.
Ettiğiniz yeminlerden asılıp,
Mezarında raks edilmiştir.
Titreten bir çığlıkla aklanıp yeniden
Edepsiz bir mabette keşfedilmiştir.

Şimdi gözler sizi her yatakta,
Deprem sanrılarıyla sınar,
Sormak için sebebini

Kayıtsız bir öpüşmenin,
Kirli merhametin sebepsiz kinayenin
Ve ruhsuz asaletin kör adaletin.
Yasak meyve tadında zevkli ve zengin
Doyumsuz ve kaygan kapanları artık kurulmuştur.

Ademoğulları, hadi korkunuza dönüşün
Boyayıp yüzünü kanıyla,
Tecavüzünüzden yitenlerin
sesinde kahır, dilinde zehir,
Affetmeyi bilmez azgın bir nehir
Kızlarım utanç ve töreden
Namus ve diyetten
Soyunmuş ki mağrur ve çıplak
Devrim çılgınlıklarıyla gelmektedir.

Aşk cinayetidir sevişmenin
En hain siyaseti iblislerin.
tarafımdan katledilmiştir.
Bir kadim şeytana terkedilmiştir.
Ademoğulları hadi korkunuzla sevişin
Mahşeridir bugün çağların sefil zulmünün.
Dik çökün önünde
Adi bir yalandan
Soysuz bir talandan
Korkudan ve kaygıdan
Ve acımasızca kıyımdan
Anlamsız uykudan uyanıp
Sonsuz bir sancıdan
Nihayet hayasız bir tanrıdan
Korkusuzca kurtulan
Narin ve güçlü çiçekleri her iklimin
Af dileyin merhamet dilenin
Hiçliğin soyu acının dölü
Mağrur ve özgür kızlarından Lilith' in

Çiğdem KOÇ

U

İnanmak zor en güzeldi o
Sana da söyledim bunu
Hani insanın vücudunu
Bodrum kıyılarındaki gibi okşayan bir su

Umudun azaldığı yok olduğu
Sıcak sınımsız bir mevsimde
Döndürse de başını aldırma
Okaliptüs ağaçlarının buğusu

O kente her gidişte onu an
Düşse de içine damla damla ağusu
Nedenini bir türlü çözemediğim
Esrarlı kent otellerinin dayanılmaz uykusu

Ağzını daya çeşmeye oluk oluk iç
Yaşamın gibi acı olan suyu
Ruhunun derinlerinde bir yerde sakla
Nasıl olsa bedeninin bir kar kuyusu

Görmediğin bir yere bak inatla
Ya şeker kamışı ya suyu
Tropik ormanlarında belki görürsün
Hırçın dalgalarıyla okyanusu

Prof. Dr. Yücel ERTEKİN

ÖZGÜRLÜK UZAKLARDA MI?

Yağmurdan sonra uzun bir sessizlik,
Martların özgürce kanat çırpışları uzaklara
Ve burnumda kokusu
Düşen yağmurun toprağa.

Ruhumun derinliğindeki özgürlük arzusuyla
Cenk eden bu esaret duygusuna inat
Seyr-ü seferi ile gökyüzündeki bulutların
Ben bir hayale daldım.

Hemen şimdi bırakıp gidiyorum
Tüm yaşanmışları ve bu şehri.
Hayallerime bir martının kanadından
el sallıyordum.
Bulutlardan aşağı
Koca şehir ne kadar da ufaktı.

Ahh ama yine başımın o lanet olası ağrısı
Tuttu yine toplayamadım iki parça eşyayı.
Yarın dedim kendi kendime
Dedim ki yarın yeni bir gün
Yeni umutlarla başlar yolculuğun.

Hakikatte ben biliyordum
Yarın yarından da sonraki gün demektir.
O da belki ömrümün yarısından sona gelecekti.
Yani benimkisi sonrası olmayan bir sonraydı,
Özgürlük işte bana bu kadar uzaktı.

Zaten içim el vermezdi benim gitmeyi
Mutlu olamazdım ki ben uzaklarda
Boşver dedim kendi kendime.
Bir sıkıntı varsa buralarda söyle!
Madem yok, ne diye dert arıyorsun kendine?

Bunu da sonrası olmayanlar gibi boşver sen.
Hem sonralar sana göre değil zaten
Özgürlük sadece senin hayallerinde
Bir martılar bilir onu yalnız martılar
ömürlerinde...

Mustafa ağabey demişti sana önceden
Sen özgür olsaydın başının ağrısına takılmaz,
İlacını gittiğin yerlerde arardın.
İşte ben böyle hallerde seyyahın,
şimdi burada yarın başka diyardayım.

Zaten şimdi gitmek de olmazdı.
Daha sonbaharda diktiğim laleler açacaktı
Ve hatta şu anda dinlediğim neyin sesi
Ruhumun daha yeni açılacaktı.

Bekle biraz dedim kendime
Ya kapı zilin çalmasıyla ya da
Kocaman bir laleler niye açmadılar hala diye
Çiçeklerden hesap sormasıyla
Bu alemde böyle son bulacaktı.

Yağmurdan sonra doğuşu güneşin yeniden
Toprak bile az önceki toprak değil.
Ve kalbimin sesi derinlerden
Özgürlük senin içinde,
Düşüncelerinde, hayallerinde
Boşuna arıyorsun uzak yerlerde...

Aslı Gülay ATASOY

YAMALI BİR ADAMIN AĞLADIĞI

geçer buradan akşamlar
her zaman gündüz
karanlık sevgilim yırtılmalı yoksa
yokkkkkk

iz düşümünü bul bulutların gecelerde
işit o karanlığı
sen o karanlıklarda yüzmeyen çocuk
nereden bileceksin
nasıl sıcaktır o siyah güneş
nasıl yakar yürüdüğümü

herkes kendi diliyle konuşur sevgilim
kimiz biz ikimiz
o tek seviştiğimiz kim
gececi çarşafalarda
bir lekeyiz lekeler arasında
parsellenmiş umutları gayrı çocukların
o ihtimal çok uzaklarda

bekleme gelmeyecek yağmur susadığımızda
ırmakları kurayacak belki
belki mutlaka tenimizin susamaya

yirmi kat altına insek gecenin
bir lokma ateş bulmaya
sen bağısan bağırsam ben ateşleri
duymayacak bizi dünya
o sonuna kadar bağırduğumuz dünya

çağır beni niagara
gürül gürül çağla
çağlar gerisinden duyur sesini umudun
fersah fersah açılmışlara

boğuluyorum ana
an dediğin sevgilim
olmasaydı beynime açılan bir yara
belki bende yaşardım
kim gibi ama

veremem ne sana ne de sana
vermem yalnızlığımdan
kimmiş o yalnızlığıma kanayan akbaba
kimmiş saçlarımı ören rüzgar dağıttıkça

ah yalnız zaferlerin tarihi
güneş sende de batmalı
batmalı bu dünya taaaaa
yerine kalbine
gülücükler içinde yanmalı sayfalar
yamalı bir adamın ağladığı

Ahmet YILMAZ

MÜBAŞİR

Mübaşir
Önünü ilikle dedi.
Elini attı,
DÜĞME DE YOK
İLİK DE.
Duruşma devam ediyordu,
Bu kılıkta.

Süleyman AYDIN

BEN BİR DÜŞÜM

ben bir düşün,
hiç varolmadım zaten,
hiç gülmedim, hiç dokunmadım.
bir gün erkenden kalkar giderim,
bırakırım umudu, sevinci arkamda.
algının sessizliğinde bulurum mekanımı,
yokoluşun sevincinde kanatlanır uçarım.
ben bir düşün,
hiç varolmadım zaten.

Gürsel Devrim İYİM

AN GELİR ANADOLU

Beklediğimiz
Beklediği
An geldi
ATILLA İLHAN öldü!

Ülkemin hücrelerinde
Hücrelerinde ülkemin
Hücrelerinde ANADOLU...

Filateli servisinde
Vehbi ile Sakıp'ın pulu var
"Türk Büyükleri" diye..

Onlar da büyükler...

Ya Nazım
Ya Rıfat
Ya Atilla
Ya Aziz
Aziz olun siz.
Pulu olmayanlar
Anapara değil ANADOLU

Ölüm bu mu ?

İsmail ALTAY

16.10.2005

BAĞ BOZUMU

Son gecesi bağlarda üzümlerin.
Yuvarlak bir ay süzülüyor
Yıldızları saklayan bulutların sis duvarından.
Son görüşleri ayı,
Ve bu ayın son günü yaşadıkları.
Şafak sökerken,
Beyaz dolağı kırmızı oyalı bir kadın.
Salkımlara el atacak
Sonra salkım salkım üzümleri küfelere
basacak.
Her daldan kopan salkım
Toplu aile katliamı.
Salkım salkım aileler kopuyor dallarından,
Son arzusu nedir diye sorulmadan
İdamı infaz edilecek salkımların.

Son gecesi bağlarda üzümlerin
Son görüşleri bu ayı
Ve bu ayın son günü yaşadıkları
Şafak sökerken,
Beyaz dolağı kırmızı oyalı bir kadın
Salkımlara el atacak
Salkım salkım üzümleri küfelere basacak.

Koca koca şehirlerde bağ bozumu değil,
Bağlar talan olacak,
Toplu aile katliamları..
Salkım salkım budana gençlerin kanları
68 yapımı bir şaraba renk olacak.
Anımsasınlar diye,
Alkol yasaklanacak..

Koca koca şehirlerde bağlar talan olacak,
Sonra kocaman bir güneş yeniden doğacak
Ve 68 yapımı şarapla dolu kadehler,
Şerefe kaldırılacak.

Seray ENGİN

VAGON

Karanlığı şehvetle yırtıyor tren
Ağzında çelik kokusu dişlerinde pas
Döl saçmak ister gibi her istasyona
Kudurgan hırıltılar kapı ağızlarında
Raylarda ceberut bir okşayış
Yirmisinde bir deli kanı
Akıyor sanırsın damarlarında.
Trende bir ergen uyuyor uykuyu unutarak
Sanırsın dağlara ağır gelen
Bir yük var omuzlarında.

Bir nefes ötede gece
Ölümü pay ederken şehre
Afyon'a diyor kondüktör
Geldik varsa inecek.
Büyük ve ağır kulakları yolcuların
Varmak eylemine yabancı
Öyle ya
Bir yere her kim ikrar ederse vardığını
Bir yerden geldiğini inkara
Gücü nasıl yetecek.

Ar damarınıza hanel getirmeden şimdi siz
Dert müşterek dersiniz bu vagonda lakin
Çare muhtelif
Canı elimizde tutmak isteriz
Kimimiz bakla yer
Bazımız kereviz
Yaşamaksa gailemiz
Lüzum edermi 'niçin'
'nerde, nasıl' nemize gerek.

Kondüktörün kısılan sesi
Berhava olan şehveti trenin
Uykuyu unutanın
Uyanmakla hafifleyen yükü...
Böyledir, sanmak illetine uğrayan akıl
İnsana olmadık şeyler dedirtir.
Bilmez kimdir olmak isteyen
Vardığı yeri yadırgamayan kim,
Çaresini imleyen dert
Derdini doğrun çare nasıl bilinebilir?

Cemil TUNÇ

SANCILI ŞEHİR YANLARIMA DAİR...

İçimi yakan resmine baktım pencereden
Mavi tren...vapur...karşı yakada adalar...
Ruhumun uykusunu kaçırırdı geceden
Gövdemin şüphesine uzanınca lambalar.

Sancılı yanlarıyla alevlenen bu şehir...
Bu yaldızlı günahlar altında ki gökdelen...
Boğazın kuyusuna saplanan mavi nehir...
Sandalın uzaklardan geçişini bekleyen.

Kudurunca sitemim çektim perdelerimi
Diyorsam ki; bu duman ses getirir uzaktan...
Görür elbet yolcular sancılanan şehrimi
Toz tutan gömleğimin yakasında ağlayan...

Hasan AKIN

GECE YARILSA

gece yarılrsa, dökülse sözün en güzeli
gece yarılrsa ve toplansak yıldızları bir bir
gece yarılrsa, aksa içimizdeki kan ve irin
ve yüklerimizden kurtulup hafiflesek
bir bulutsuz gök gibi.

sevgilim bak binlerce gece gibiyim
ne çağım gibi fakir, ne çağım gibi sağır
umut ile filizlendim, açlığınla çoğaldım
bıçaklansa, akacak benden sana
bütün hasretin.

Bu gece fırtına, bu gece
kıyılarında gezinen boş bir teknedeyim
bu gece, sana ait bu şehirde
ışksız bir mahalleyim
ne olur, gel ve gir koynuma
ısıt beni!

Hasan DOĞAN

İstanbul, Ekim 2003

SENİ O KADAR ÇOK...

seni o kadar çok özledim ki
yüzün kayboldu ovada
saçların ne renkti?

seni o kadar çok özledim ki
gece ay ve yıldızlar
üzerime yürüdü
oturup kıyısına ırmağın
gelişini bekledim.

seni o kadar çok düşündüm ki
sonunda aldattım seni
tabiatın bütün sesleri ile
çamların kokusu, ardıcın gölgesi
karamukun dikenli dalları
benimle sevişti.

şimdi sırtımı dayayıp
yosunlu kayanın gövdesine
kim olduğunu düşünüyorum
senin ve benim
ve nasıl başladığını
bu hikayenin.

Hasan DOĞAN

Beydağı, Haziran 2006

ŞİMDİ SENİ ALSAM...

sana doğru yüzen, sarhoş bir balığım bugün
yetmedi kendime gelmeme
ne boğazın mavi suları, ne de uzaklara
düş taşıyan ağır yük gemileri
ve gölgesiyle konuşan yalnız tekneler

sevgilim,
kadehimde bir dostun umut veren sözleri de
unutturamadı, senin için kalbimde birikenleri
bu yüzden
kıyıda intiharının gözleyen bir balınayım
bugün
kanatlarımda aldatıcı mart güneşi
sığınıp kendime; kimsesiz bir şehri içmekteyim

şimdi seni alsam ve kaybolsam mavi sularda
şimdi seni alsam ve uzansak bir bulutun
beyazlığına
şimdi seni alsam ve çağıldasak zehirli otlar
gibi ovada

ah sevgilim!
haksızlık olmasın hayata ve dostlara
ama olmak vardı seninle, şimdi burada
gemiler, martılar, güneş ve bahar
taşıyorken günahkar düşleri
karadenizden marmaraya

Hasan DOĞAN

Beykoz, Mart 2008

AŞK MOR IŞIKLI BÖCEKTİR

Yürürüm gecenin içinde,
gagalayıp özünü hayatın
Anka kuşuyum ben,
gitsem de uzak şehirlere
kalır geride hep diğer yarım
Bak işte, hayatın içinde küçük bir ırmağım
neden duymaz kimse
dökülse de yoluma, ay, güneş ve deniz

Şafaktayım, karanfil kokulu zamanlardayım
Aşk mor ışıklı böcektir, girer kalbime,
kalbim buğulanır
Ah! Sevdalım, sevdalım
ve efendisi bütün ateşlerin
gel artık, yaktığın ateşte
birlikte yanalım.

Hasan DOĞAN

Cunda, 2008

GALATA KÖPRÜSÜ

galata köprüsünde bir martı
galata köprüsünde yüz
galata köprüsünde bin
içimde yüzbin martı

galata köprüsünde nargile
galata köprüsünde gün batımı
galata köprüsünde dostlarım
ve denizde yüzlerce şiirdik
içimizde yüzbin ayrılık

galata köprüsünde mayıs
galata köprüsünde aşk
henüz sahibine ulaşmamış
galata köprüsünde hüznün
yaşlı bir adamın

ve galata köprüsünde ben
oltanın ucunda bir balık

Hasan DOĞAN

Galata, Mayıs 2004

GECE

Görünen hep karanlık
dokunduğumuz
kir.

Bu ne bitmez gecedir
nasıl sıvandı bu zift
bu yağlı kara.

Bir gönüllü sürgünüm
uzaklara
en uzaklara.

Ozan BENGİSU

HATT-I HÜMÂYÛN

Gülhane parkında bir aslan
Hatt-ı Hümâyûn dinliyor
Tırnakları ve dişleri içerde
kendisi dışarıda mahpus
Çoluk çocuğa oyuncak olmuş inliyor
Paslı demirlere takılı tırnakları
ve dişleri çakılı
ıslak ve soğuk taş duvarlarda
iki çelik zıpkın gibi bakışları

Ve kan
Ve en dayanılmaz ağrılar
söküldükleri yerde
bir türlü dinmiyor

Ve tasada
ve kaderde ortaklarıyla
Gülhane Parkı'nda bir aslan
Hatt-ı Hümâyûn dinliyor

Ozan BENGİSU

TELEF

Kozasında
güneşi emen
pamuk
bembeyaz teslim olur.

Toprağın özünden
ateşi emen
kömür
sımsıcak teslim olur.

Ana sütünde
yaşamı emen
çocuk
kendini insanın içinde bulur.

Eğiremezse insan pamuğu
çıkaramazsa kömürü
ve yaşatamazsa
çocuğu
telef olur.

Ozan BENGİSU

DEVİRİMCİNİN ÖLÜMÜ

Devrim uçup giden kuş
Bulutlara saldı
Uçtu teni bırakıp ruh
Ardından baka kaldık.

Ölündü devrim diye
Hapis yatıldı
Yaşandı devrimci gibi
Devrime devrim katıldı.

Namludaki kurşunum
Tek ve sürülmüş
Başka işe yaramam
Hükmüm verilmiş.

Ozan BENGİSU

ARA SOKAK

Suluk toprak mevsimi geldi bu ümitsiz
zamanda
Ben yine arıyorum Murat X'i
Geldiğimde yanına, ilk gördüğüm
Bir mavi balinanın sırtına yapışmış kanlı el.
Bu limonlu biranın içildiği yeşil kırmızı yer,
Bu acaba bana bakar mı diye bakılan
kızların olduğu yer.
Merak etme, balina sinema perdesindeydi
Balina hakikaten kanlar içindeydi
Ama bizden uzak bir yer... sinema perdesindeydi

Sigaranın tadının acı ama zararsız olduğu
zamanlar
Geride kaldı,
Şimdi tatlı tadı kansere götürüyor muhabbeti.
Konuşuruz "tahliye taahhütnameleri"ni
İhtarnameleri ne zaman çek'mek gerektiğini
Vesaire, vesaire,
Sağ olsun Hakan Abi yanıtlar.
Kızlar hala orda mı?
Ha evet, şimdi şirinlik gösterme zamanı.

Sert bir bakış attı saat bana
"sakın!" dedi uzun uzun, başın bulutlanmış,
Ne fena Devrem çoktan Niğde'ye gitmiş.
Kaçırمام merak etme eve giden son otobüsü
Kalkış vaktini koluma dövme yaptım,
Bana mücade bitkisel hayat beklemez çok.
Evin altına üstüne getireceğim
Üstüne çıktığımda evrenin
Size haber veririm.

Tarık DEĞİRMENCİ

İBLİSTEN MELEĞE TAVSİYELER

Meleğim bir sözüm var sana
Çıkarıp attım iç çamaşırlarımdan vicdanımı.
Bulanıklaşan suratında bir ayrıntı belirdi
Gel de sana anlatayım:

Herşeye inanacaksın
“asla yalnız olmayacaksın” dendiğinde
Ve öğreneceksin
Düşmeyi, küsmeyi, kusmayı, pişmanlığı...

Meleğim bir söz bulalım sana
Beni uçurduğunda hissisleştirmeyen birşey.
Gel dediğimde gelen
Sevmekten vve ölmekten öte birşey

Ritimsiz sesler ezberindeki şarkı olduğunda
Akşam evini özleyeceksin
Kahkahalar seni karanlıktan daha fazla
korkuttuğunda
Hiç evinin olmamasını dileyeceksin

Sana borçu olanlar çoğalacak
Sen dahada fakirleşeceksin.
Hayat diyip geçecekler çoğu zaman, aldırma
Belki masaya bir yancı olamkatn kurtulursun

Meleğim çoğalıp gidecekler sözlerinden
Seni kaldırım değiştirecekler,
Gücün olmadığından bıçağı saplayamayacaksın
Sonra da buna “olgunluk” diyeceksin

Gölmekten ölmeyeceksin
Sana anlatılan fıkralara.
"bu senin yaşamının zamanı" diye
cesaretlendirdiklerinde
Mutluluğun şansı olduğunu sakın düşünme

Çok kullanışsız dostlar edineceksin
Öl dediğinde ölmeyi bile beceremeyen
Yitecek birşeyler verdiklerinde
Evinde yakacak kitabın kalmayacak

Meleğim güzel filmler seyredeceksin,
Hayatın ne kadar iğrençleşirse
Onlar o kadar pırlıtlı olacaklar.
Her matineye sadece bir bilet al

Ve meleğim manipulasyon deyip geleceğini
çiğneyecekler
Sana gülümsemeyi gösterip, hiç güldürmeyecekler
Bugün için yaşayıp dün için öleceksin
Söz söylediğinde sana iblis diyecekler
Meleğim kızma ama bir zaman sonra bana
benzeyeceksin

Tarık DEĞİRMENCİ

ZOR

tam şuramda
bir yoksulluk taşıyorum
baksaydın görürdün

hece hece soyuyorum geceleri
gecelerde şişeler içinde bir dönem
dönem ki
dem tutmuş içindeki acı

bilirim içimi sızlatan o yangını
eşitler savaşmaz
inanmazsan oku gözlerimi

karmaşık karmaşık karmakarışık aklım
hak etmediğim ne vardıysa benim
sorular bulunur mu
çok zaman anladım cevapların olmadığını

aradıydım bir eli
körebe yaşarken yolu
denge yoktur duyduydum
düşmeden duymak neye yarar

bir ses duydum
kenidimi terk edeli sesim peşi sıra çok zaman
oldu
bir ses duydum
yılların adı var yalnız
yalnız yalnız yapayalnız

Ahmet YILMAZ

EKSİLEN

Bir dosya kâğıdı daha çok ne olabilir ki
Bir şiiire yardım ve yataklık etmedikçe
Sahipsizdir öylece
Öylesine olmaktan hoşnut sanırsın
Böylesine bir şey onun da işine gelir
Yeni kalktığın kahvaltı sofrası ne anlam ifade
ederse sana
Gidişler de kalan için o sofraydı
bir yığın küfürle...
Sen Türk kahvesini tercih ederdin
sofrada bir fincan kaldı sonra
Zaten bir sen kalmadın

Bir dosya kâğıdı daha çok ne olabilir ki
Bir gidişi anlatamadıktan sonra

Seda GÖLBAŞI

21.03.2004

GÜZAŞIRI

Sıcak bir gülümseme, ıslak toprak kokusu
Ankara Çayyolu'nda gezen beyaz bir kuğu,
Hayal değil meyâldi, evet sendin o sahi,
Açık havayı saran gökkuşağı misali
Renkler hep bir arada, her yan çiçek bahçesi

Şaşkındık o zamanlar, hazân üzmüştü bizi
Elimizde değildi, heyecanlar bizdelerdi.
Verandada güvercin, bir düşün kadar
gerçekken,
Naif bir tını gibi gözlerime gülmüştün,
İncelikli davranıp sadelikle süzmüştün

Boğaz, rüzgârlarıyla sahil boyu yalnızken
Üşüyen kayıkları elimizle ısıttık
Biz yolun başındaydık, yapraklarsa sonunda,
Engelleri görünce Erenlere danıştık,
Rumuz sabır denince, okyanusları aştık

Coşkun ONGUN

07.03.2009

Şiir Seçkisi

AKROSTİS

İyi günlerimde, çok insan eli uzanır ellerime
Resmimi baş köşeye asarlar.
Fakat, Demir kapıların her kapanışında
üzerime
Ardında taş duvarların her kaldığım zaman
Ne arayan beni ne soran.

Eh daha iyi be, bunun böyle olduğu
Minnetim ve borçluluğum yalnız sana kalsın
İyi günlerimde benim unuttuğum insan eli
Nasılsın?

Nazım Hikmet

SARHOŞ GEMİ

Ölü sularından iniyordum nehirlerin
Baktım yedekçilerim iplerimi bırakmış
Cırlak kızıl deriler, nişan atmak için
Hepsini soyup alaca direkler çarpmış.

Bana ne tayfalardan; umurumda değildi
Pamuklar, buğdaylar, Felemenk ve İngiltere;
Bordanda gürültüler, patırtılar kesildi;
Sular aldı gitti beni can attığım yere.

Med zamanları, çılgın çalkantılar üstünde,
Koştum, bir çocuk beyni gibi sağır, geçen kış;
Adaların kararlardan çözüldüğü günde
Yeryüzü böylesine allak bullak olmuş.

Denize bir kasırgayla açıldı gözlerim;
Ölüm kervanı dalgaları kattım önüme;
Bir mantardan hafif, tam on gece,
bora teptim;
Bakmadım fenerlerin budala gözlerine.

Çocukların bayıldığı mayhoş elmalardan
Tatlıydı çan tekneme işleyen yeşil sular;
Ne şarap lekesi kaldı, ne kusmuk yıkanan
Güvertemde; demir, dümen ne varsa tarumar.

O zaman gömüldüm artık denizin şi'rine,
İçim dışım süt beyaz köpükten,yıldızlardan;
Yardığım yeşil maviliğin demlerine
Bazen bir ölü süzülürdü, dalgın ve hayran.

Sonra birden mavilikleri kaplar meneviş
Işık çağılısında, çılgın ve perde perde
İçkilerden sert,bütün musukilerden geniş
Arzu, buruk ve kızıl, kabarrı denizlerde.

Gördüm şimşekle çatlayıp yarılan gökleri
Girdapları, hortumu; benden sorun akşamı,
Bir güvercin sürüsü gibi savrulan fecri.
İnsana sır olanı, gördüğüm demler oldu.

Güneşi gördüm, alçakta, kanlı bir ayinde;
Sermiş parıltısını uzun mor pıhtılara.
Eski bir dram oynuyor gibiydi,enginde,
Ürperip uzaklaşan dalgalar, sıra sıra.

Yeşil geceyi gördüm, ıslıl ıslıl karları;
Beyaz öpüşler çıkar denizin gözlerine,
Uyanır, çın çın öter fosforlar, mavi sarı;
Görülmedik sular geçer derinlerinden döne döne.

Azgın boğalar gibi kayalara saldıran
Dalgalar aylarca sürükledi durdu beni;
Beklemedim meryemin nurlu topuklarından
Kudurmuş denizlerin imana gelmesini.

Ülkeler gördüm görülmedik, çiçeklerini
Gözler karışmış, insan yüzlü panter gözleri;
Büyük ebem kuşakları gerilmiş engine,
Morarmış sürüleri çeken dizginler gibi

Bataklıklar gördüm, geniş fıkır fıkır kaynar;
Sazlar içinde çürür koskoca bir ejderha,
Durgun havada birden bire yarılr sular,
Enginler şarıl şarıl dökülür girdaplara

Gümüş güneşler, sedef dalgalar, mercan gökler;
İğrenç leş yığınları boz, bulanık koylarda;
Böceklerin kemirdiği dev yılanlar düşer,
Eğrilmiş ağaçlardan simsiyah kokularla.

Çıldırıldı çocuklar görseler mavi sularda
O altın, o gümüş, cıvıl cıvıl balıkları.

Yürüdüm beyaz köpükler üstünde, uykuda
Zaman zaman kanadında bir cennet rüzgarı.

Bazen doyardım artık kutbuna, kıtasına;
Deniz şıpır şıpır kuşatır sallardı beni;
Garip sarı çiçekler sererdi dört yanına;
Duraklar kalırdım düz çökmüş bir kadın gibi.

Sallanan bir ada; üstümde vahşi kuşlarım
Bal rengi gözleri, çığlıkları, pislikler;
Akşamları, çürük iplerinden akın akın
Ölümler inerti uykuya gerisin geri.

İşte ben, o yosunlu koylarda yatan gemiyim
Bir kasırgayla atıldım kuş uçmaz engine;
Sızmışken kıyıda, sularda sarhoş; gövdemi
Hanza kadırgaları takamazken peşine.

Burundum mor dumanlara, başı boş, derbeder,
Delip geçtim karşımdaki kızıl semaları;
Güvertemde cins şaire mahsus yiyecekler:
Güneş yosunlan, mavilik meduzaları.

Koştum, benek benek ışıklara sarılı tekne,
Çılgın tekne, ardında yağız deniz atları,
Temmuz güneşinde sapır sapır dökülürken
Kızgın hunilere koyu mavi gök katlan.

Titredim, uzaklardan gelince iniltisi
Azgın behem otların,
korkunç maelestromların.
Ama ben, o mavi dünyaların serserisi
Özledim eski hisarlarını avrupanın
Yıldız yıldız adalar, kıtalar gördüm; coşkun
Göklerinde gez gezebildiğin kadar, serbest.
O sonsuz gecelerdemi saklanmış uyursun
Milyonlarla altın kuş, sen ey gelecek kudret.

Yeter, yeter, ağladıklarım; artık doymuşum
Fecre , aya, güneşe; hepsi acı, boş, dipsiz;
Aşkın acılığı dolmuş içime, sarhoşum;
Yarılsın artık bu tekne, alsın beni deniz.

Gönlüm avrupanın bir suyunda, siyah, soğuk,
Bir çukurda birikmiş kokulu akşam vakti;
Başında çömelmiş yüzdürür mahzun bir çocuk
Mayıs kelebeği gibi kağıt gemisini.

Ben sizinle sarmaş dolaş olmuşum, dalgalar;
Pamuk yüklü gemilerin altında gezemem
Doyurmaz artık bayraklar, bandıralar
Mahkum gemilerinin sularında yüzemem

Arthur Rimbaud

Çeviren: Sabahattin Eyuboğlu

OLVIDO

Hoyrattır bu akşamüstleri daima.
Gün saltanatıyla gitti mi bir defa
Yalnızlığımı doldurup her yeri
Bir renk çığlığı içinde bahçemizden,
Bir el çıkarmaya başlar bohçamızdan
Lavanta çiçeği kokan kederleri;
Hoyrattır bu akşamüstleri daima.

Dalga dalga hücum edip pişmanlıklar
Unutuşun o tunç kapısını zorlar
Ve ruh, atılan oklarla delik deşik;
İşte, doğduğun eski evdesin birden
Yolunu gözlüyor lamba ve merdiven,
Susmuş ninnilerle gıcırıyor beşik
Ve cümle yitikler, mağluplar, mahzunlar...

Söylenmemiş aşkın güzelliğiyledir
Kağıtlarda yarım bırakılmış şiir;
İnsan, yağmur kokan bir sabaha karşı
Hatırlar bir gün bir camı açtığını,
Duran bir bulutu, bir kuş uçtuğunu,
Çöküp peynir ekmek yediği bir taşı...
Bütün bunlar aşkın güzelliğiyledir.

Aşklar uçup gitmiş olmalı bir yazla
Halay çeken kızlar misali kolkola.
Ya sizler! Ey geçmiş zaman etekleri,
İhtiyaç ağaçlı, kuytu bahçelerden
Ayışığı gibi sürüklenip giden;
Geceye bırakıp yorgun erkekleri
Salman etekler fısıltıyla, nazla.

Ebedi aşğın dönüşünü bekler
Yalan yeminlerin tanığı çiçekler
Artık olmayacak baharlar içinde.

Ey, ömrün en güzel türküsü aldaniş!
Aldan, geçmiş olsa bile ümitsiz kış;
Her garipsi ayak izi kar içinde
Dönmeyen aşığın serptiği çiçekler.

Ya sen! Ey sen! Esen dallar arasından
Bir parıltı gibi görünüp kaybolan
Ne istersin benden akşam saatinde?
Bir gülüşü olsun görülmemiş kadın,
Nasıl ölümsüzsün aynasında aşkın;
Hatıraların bu uyanma vaktinde
Sensin hep, sen, esen dallar arasından.
Ey unutuş! kapat artık pencereni,
Çoktan derinliğe çekmiş deniz beni;
Çıkmaz artık sular altından o dünya.
Bir duman yükselir gibidir kederden
Macerası çoktan bitmiş o şeylerden.
Amansız gecenle yayıl dört yanına
Ey unutuş! Kurtar bu gamlardan beni.

Ahmet Muhip Dranas

SERENAD

Yeşil pencereden bir gül at bana,
Işıklarla dolsun kalbimin içi.
Geldim işte mevsim gibi kapına
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

Açılan bir gülsün sen yaprak yaprak
Ben aşkımla bahar getirdim sana;
Tozlu yollarından geçtiğim uzak
İklimden şarkılar getirdim sana.

Şeffaf damlalarla titreyen, ağır
Koncanın altında bükülmüş her sak.
Seninçin dallardan süzülen ıtır,
Seninçin karanfil, yasemin zambak...

Bir kuş sesi gelir dudaklarından;
Gözlerin, gönlümde açan nergisler.
Düşen öpüşlerdir dudaklarından
Mor akasyalarda ürperen seher.

Pencerenden bir gül attığın zaman
Işıkla dolacak kalbimin içi.
Geçiyorum mevsim gibi kapından
Gözlerimde bulut, saçlarımda çiğ.

Ahmet Muhip Dranas

KARŞI

Gerin, bedenim, gerin;
Doğan güne karşı.
Duyur duyurabilirsen,
Elinin kolunun gücünü,
Ele güne karşı.

Bak! Dünya renkler içinde!
Bu güzel dünya içinde
Sevin sevinebilirsen
İnsanlığın haline karşı.
Durmadan isliden saatlerde
Dişli dişliye karşı;
Dişlilerin arasında,
Güçsüz güçlüye karşı.
Herkes bir şeye karşı.
Küçük hanım, yatağında, uykuda,
Rüyalarına karşı.

Gerin, bedenim, gerin,
Doğan güne karşı.

Orhan Veli Kanık

ANLATAMIYORUM

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Gözyaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

Orhan Veli Kanık

GİTME KAL

Nice nice acıları aklına getir
Bunca yolculuğu aklına getir
Gözyaşlarını aklına getir
“GİTME KAL” var yok dinlemez bir çocuk
isteğidir
Gitme aklına getir

Kıraç mı kıraç toprakların üstüne
Güneşler açar yağmurlar kesilince
Çırlıçiplak kayada yeşerir inci ağacı
Dağların kuytusunda bir uslu çiçek
Dağtır mavisini kendi kendine
Gitme beraberlik içinde
Nasıl sevinirdik aklına getir

Her şeyi her şeyi aklına getir
Gece yarılarını aklına getir
Söylediklerini aklına getir
Sinsi yağmurlar yağıyordu
Soğuktu
Yaktığımız ateşi aklına getir

Nelerden geçiyorsun aklına getir
Gitme dünyamızın her yerinde
Yorgun eller gülleri derleyince
Ellerin sevincini aklına getir
Güllerin sevincini aklına getir

Ne çok severdik aklına getir

Arif Damar

66. SONE

Vazgeçtim bu dünyadan tek ölüm parklar beni,
Değmez bu yangın yeri, avuç açmaya değmez.
Değil mi ki çiğnenmiş inancın en seçkini,
Değil mi ki yoksullar mutluluktan habersiz,
Değil mi ki ayaklar altında insan onuru,
O kız oğlan kız erdem dağlara kaldırmış,
Ezilmiş, hor görülmüş el emeği, göz nuru,
Ödlekler geçmiş başa, derken mertlik
bozulmuş,
Değil mi ki korkudan dili bağlı sanatın,
Değil mi ki çılgınlık sahip çıkmış düzene,
Doğruya doğru derken eğriye çıkmış adın,
Değil mi ki kötüler kadı olmuş Yemen'e
Vazgeçtim bu dünyadan,
dünyamdan geçtim ama,
Seni yalnız komak var, o koyuyor adama.

William Shakespeare**Çeviren: Can Yücel**

TELEFON

Gözlerin var ya çekik kara kara
Önce gözlerindi en güzel ışık
Beyaz dişlerindi bacakların omuzun
Damalı örtüde bir kase çorba gibi
Buğulu bir lezzetti karı kocalık
Şimdi bir çınar yeşeriyor içimde
Bir şarkı söylenir uzun uzun
Hürriyetin rüzgarlı bayrağı oldu
Bize yeten aydınlığı sevdamızın

Aman dayanamazsam ne etmeli
-Bütün pencereler üstlerine açık
Kimler soyar çocukları kimler örter
Biri on bir yaşında öteki küçük
Ya anne diye bağırırsa uykusunda
Belki korkmuş belki de susamıştır
Geceleri su içmeye alışık
Çorap öyle mi giydirilir don öylemi bağlanır
Gömleği bir tuhaf sarkıyor arkasında

Çocuklara bakma dayanırım
Gide gide çoğaldım halkım ben artık
Dağ taş kalabalık kalabalık
Satarmıyım onları onlar da çocuklarım
Ben kadını çocuklarımla varım
Telefon nafile açmam seni
Söylemez dillerim yarınla bağlı
Tutmaz parmaklarım kocamdan belli
Telefon benim ki de analık

Çocuklara bakma dayanırım
Sevgiydim önce bir çeşit incelik
Şimdi ise yarıyorum kaba saba
Tuzlu bir deniz kokusu havada
Benimle başladı bu müthiş tazelik

Benimle yaklaştı güzel günler
O günlerin eşiğinde beni hatırlayın
Hatırlayın onların vahşetini
Her telefon çalışta kesik kesik

Oktay Rıfat Horozcu

KARIMA

Sofalar seninle serin
Odalar seninle ferah
Günüm sevinçle uzun
Yatağında kalktığım sabah

Elmanın yarısı sen yarısı ben
Günümüz gecemiz evimiz barkımız bir
Mutluluk bir çimendir bastığın yerde biter
Yalnızlık gittiğin yoldan gelir

Oktay Rıfat Horozcu

YAN YANA İKİ ÜLKE GİBİYİZ SENİNLE

Yan yana iki ülke gibiyiz seninle,
ayın önünden geçen bulut
önce seni karanlıkta bırakır sonra beni
senden bana eser, yerine göre,
yerine göre benden sana
şakaklarımızı serinleten rüzgar.

İki kıyı gibiyiz karşılıklı,
hem ayırır bizi hem bağlar birbirimize
aramızda akan ırmak.
İki tarih sayfası gibiyiz art arda
Birinde başlayan cümlenin sonu
Ötekinde düğümlenir ancak.

Geldiği vakit hasat günleri
İki ayrı ağızda aynı anda
Beliren bir gülümseme gibiyiz seninle
ve iki ter damlası gibiyiz alnında
elbirliği ile üretilip
kardeşçe bölüşülen bir dünyanın.

Kemal Özer

ANI

Bir çift güvercin havalansa
Yanık yanık koksa karanfil
Değil bu anılacak şey değil
Apansız geliyor aklıma

Nerdeyse gün doğacaktı
Herkes gibi kalkacaktınız
Belki daha uykunuz da vardı
Geceniz geliyor aklıma

Sevdiğim çiçek adları gibi
Sevdiğim sokak adları gibi
Bütün sevdiklerimin adları gibi
Adınız geliyor aklıma

Rahat döşeklerin utanması bundan
Öpüşürken o dalgınlık bundan
Tel örgünün deliğinde buluşan
Parmaklarınız geliyor aklıma

Nice aşklar arkadaşlıklar gördüm
Kahramanlıklar okudum tarihte
Çağımıza yakışan vakur, sade
Davranışınız geliyor aklıma

Bir çift güvercin havalansa
Yanık yanık koksa karanfil
Değil, unutulur şey değil
Çaresi geliyor aklıma.

Melih Cevdet Anday

MOESTA ET ERREBUANDA

De bana, kalbin uçar mı bazen, Agathe,
Bu pis şehrin kara umanından uzak.
Başka bir ummana, sade renk ve hayat,
Ve bekaret gibi, mavi, derin, berrak?
De bana, kalbin uçar mı bazen, Agathe?

Deniz, engin deniz, dinlendirir bizi!
Kükreyen rüzgarın hudutsuz orguna
Uyan, boğuk sesli şarkıcı, denizi
Hangi şeytan, dadı yaptı bu yorguna?
Deniz, engin deniz, dinlendirir bizi!

Al götür beni, vagon! Kaçır beni gemi
Uzak!Uzak! Çamur gözyaşı bu yerde.
Sahiden Agathe'in mahzun kalbi der mi
Bazen: azaptan,cürümden, dertten öte,
Götür beni, vagon, kaçır beni, gemi?

Ne kadar uzaktasın, kokulu cennet.
Saf istek içinde kalbin boğulduğu,
Aydın bir gök altında her şeyin aşk, lezzet,
Sevilenin sevilmeye layık olduğu!
Ne kadar uzaktasın, kokulu cennet.

Lakin saf aşkların cenneti olan yer,
Titreyen kemanlar kuytu bayırlarda,
Koşuşlar, şarkılar, öpüşler, demetler,
Şarap testileriyle, gün sonu, kırlarda,
-Lakin saf aşkların cenneti olan yer,

Kaçamak hazlarla dolu masum dünya,
Daha mı uzakta şimdi Hind'den Çin'den?
Mümkün mü çağırarak geri ahüzarla,
Ve gümüş bir sesle yaşatmak yeniden.
Kaçamak hazlarla dolu masum dünya?

Charles Baudelaire / Çeviren: A.M.D.

SABRET

Sen petekte bir gömeç bal gibisin!
Renksin yazdan kıştan, tazeliksin bahardan.
Yapraklarda dolaşan serin bir rüzgarsın ki
Her gün eser durursun hafızamdan.

Ellerin var beyaz güller gibi küçücük,
Mutlak kalbin tomurcuklardan pembe!
Sanki yeşil yaylalardır gözlerin
Alnımda ter ve kuvvetsin işimde.

Ben kanadı kırık bir kuş değilim
Döner birgün gurbet ellerde kalan
Sabret neşem, sabret şarkım,
sabret sevdiğim,
Sabret kalbi tomurcuklardan pembe olan.

Cahit Külebi

GÜZELİN SIRLARI

Bir zamanlar, şair için, bir polis hafiyesi reklamı olan şu cümleyi kullanmışım:
“her şeyi görür, her şeyi duyar;
kimse şüphe etmesin...
Bir şair ilkin okunmaz.
Sonra yalan yanlış okunur.
Daha sonra klasik olur, klasik olanı da okumamak adettir.Yalnız, ilk günlerden kalma bir kaç hayranı vardır. Ömrünün sonuna kadar da görüp göreceği rahmet budur.

Halk, bir şairi, ancak yanlış anladığı için sever.
Şiir öyle ayrı bir dildir ki başka hiçbir dile tercüme edilemez. Hatta yazılmış görüldüğü dile bile şiir, bir fikri sabittir.

Şairin, şiirden başka derdi olmamalı.
Bir şiirde mühim olan ne söylenendir, ne söyleyiştir, ve manadır, ne de musuki.
Başka bir şeydir, tarif edilmez.

İhtilalde her zaman bir şiir havası vardır.
Çünkü şiir ihtilaldir. Şair, sıfattan, vebadan korkar gibi korkmalıdır.

Apollinaire diyordu ki: “Kuş, şarkısını parmaklarıyla söyler”. Şairin parmağı yoktur.
Şair kısmı, yazmadığı zaman, bekler.
Beklemesini de, sevgilisini bekliyen sinirli bir insan kadar bile beceremez.

Ne masayı anlatacağım diye masa kelimesini kullanacaksınız, ne kuşu anlatacağım diye kuş kelimesini, ne de aşkı anlatacağım diye aşk kelimesini.

Jean Coctea / Çeviren: Orhan Veli Kanık

Şiirin orta hallisi veya kötüsü
için kurallar, ustalıklar bir ölçü olabilir,
ama iyisi, yükseği, harikuladesi
aklın kurallarını aşar.

Onun güzelliğini tam ve sağlam olarak
görenler bir şimşegin ihtişamına benzer
bir parıltı görmekle kalırlar.
Büyük şiir muhakememizi tatmin etmez,
allak bullak eder.

Montaigne

**Federico Garcia
Lorca'ya Yanık Şiir**

Issız bir evde,
Korkudan ağlayabilseydin;
Gözlerimi çıkarabilsem de,
Yiyebilseydim;
Senin sesin için yapardım
Bunları,
Yaşlı portakal ağacı sesin;
Senin şiirin için yapardım
Bunları,
Çılgık çığlığa fişkırان şiirin.
Baksana,
Maviye boyuyorlar hastaneleri,
Senin için;
Kıyıdaکی kenar mahalleleri
Ve okullar,
Senin için büyüyorlar;
Tüy salıyorlar,
Yaralı melekler;
Pullar örtünüyor,
Düğün balıkları;
Deniz kestaneleri,
Göge uçuyorlar;
Siyah tülleriyle terzi dükkanları:
Kanla doluyorlar, kaşıklarla,
Senin için;
Ve,
Yutuyorlar, yırtılmış kurdeleleri;
Öz canlarına kıyıyorlar,
Öpüşe öpüşe;
Ve ak sadeler giyiniyorlar.
Bir şeftali ağacı
Giyinip de,
Kuş gibi seğirtirken sen;
Kasırğa gibi fırl fırl.

Bir pirinç gülüşüyle gülerken;
Türküler çağırduğında;
Allak bullak ederken,
Atardamarlarını,
Dişlerini, gırtlığını,
Parmaklarını;
Vay ne şirindin,
Kahrolurdum ben
Kahrolurdum ben
Kızıl göller için:
Güz ortasında bir şahbaz at
Ve kana belenmiş bir tanrıyla,
Beraber yaşadığın.
Kahrolurdum ben,
Mezarlıklar için:
Gece, sesi kısılmış
Çanlar arasından,
Suyla, mezarlarla küllenmiş
Nehirler gibi geçen;
Nehirler:
Hasta asker koğuşları sanki,
Tıklım tıklım dolu;
Ve matem yağlı ölüme,
Çürük taçlı mermer şifreli ölüme,
Nehir nehir ölüme doğru;
Birdenbire taşıveren nehirler.
Gece, ayakta, ağlaya ağlaya,
Boğulmuş çarmıhların geçişini
Seyrederken sen;
Kahrolurdum seni görmek için:
Bak,
Ölüm nehrinin önünde ağlıyorsun
Perişan;
Garip kalmış köşelerde başın,
Durmaz ha, durmaz gözlerin
Ağlar yaşın yaşın.
Gece ve çıldırasiya yalnız,

Külleri ısıra ısıra;
Dumanı, gölgeyi, unutmayı;
Siyah bir huniyle yıgabılsaydım,
Trenlerin, gemilerin üstüne;
Filizlendiğin ağaç için,
Yapardım bunları,
Topladığın,
Yıldızlı su yuvaları için;
Sarmaşık için,
Yapardım bunları;
Gecenin sırrını sana ileterek,
Kemiklerini saran
Sarmaşık için.
Islak soğan kokusu gelen
Şehirlerden,
Seni bekliyorlar;
Boğuk bir sesle,
Şarkı söyleyerek
Geçesin diye.
Yeşil kırlangıçlar,
Saçlarının arasına yapıyorlar,
Yuvalarını;
Dilsiz sperma sandalları,
Peşin sıra geliyorlar;
Sümüklü böcekler, haftalar,
Yelkenleri düşürülmüş serenler,
Kirazlar da,
Dönüveriyorlar o saat:
Gözükünce solgun başın,
On beş gözlü başın,
Al kan içindeki ağzın.
Şehrin otellerini,
İsle doldurabilseydim;
Hıçkıra hıçkıra,
Yok edebilseydim
Çalar saatleri;

Ezik dudaklarıyla yaz ayı,
Evine nasıl gelecek,
Göreyim diye
Yapardım bunları;
Yığın yığın insanların,
Melil mahzun tantanalarıyla
Ülkelerin,
İşlemez sabanların,
Gelincik çiçeklerinin;
Mezar kazıcıların, süvarilerin,
Kanlı haritaların, gezegenlerin,
Evine nasıl geldiklerini
Göreyim diye;
Yapardım bunları.
Küllerle örtülü dalgıçların,
Uzun bıçaklarla delik deşik olmuş
Meryem Ana tasvirlerini
Sürüte sürüte gelen maskelerin;
Damarların, köklerin, hastanelerin,
Karıncalarının, su gözelerinin,
Evine nasıl geldiklerini
Göreyim diye;
Yapardım bunları.
İçine kapanmış atlının
Örümcekler arasında öldüğü
Bir yatakla,
Gecenin;
Kinden, dikenlerden bir gülün,
Sarıya çalan bir geminin,
Rüzgarlı bir günle, bir bebeğin;
Evine nasıl geldiklerini
Göreyim diye:
Yapardım bunları.
Ben, Oliverio, Norah,
Vicente Aleixandre, Delia,
Maruca, Malva, Marina,
Maria Luisa, Larco, La Rubai,

Rafael Ugarte, Cotapos,
Rafael Alberti, Carlos,
Manolo Altolaquirre, Bebe,
Molinari, Rosales, Concha Mendez,
Ve daha da unuttuklarım;
Evine nasıl gelecektik,
Göreyim diye
Yapardım bunları.
Gel de taşlar takayım,
Gel, sağlık esenlik delikanlısı,
Gel, kelebek kravatlı civan;
Sen ey,
Sonsuz hür siyah bir şimşek gibi:
Pırl pırl insan;
Madem, geç vakitlere dek,
Kalmamıyor daha kayalıklarda;
Bari aramızda konuşalım,
Gel,
Şöylece bir, olduğumuz gibi;
Çiğ için olmadıktan sonra,
Şiirlerde n'olacak yani?
Bir ağı hançerin,
İçimize işlediği bu gece için
Olmadıktan sonra;
Şiirlerde n'olacak yani?
Bu tan kızılığı için,
Olmadıktan sonra;
İnsanın vurulmuş yüreğinin,
Ölüme hazırlandığı,
Şu viran köşe için olmadıktan sonra
Şiirlerde n'olacak yani?
En çok gece, geceleyin:
Kıyamet gibi yıldızlardır,
Dolmuşlar hepten ırmağa;
Bir kurdele gibiler,
Fakir fukara dolu evlerin
Pencerelerindeki..
Bir ölen var,
Onların evlerinde;

Bürolarda, hastanelerde belki,
Belki asansör ve madenlerde,
İşlerinden oldular.
Onulur şey değil yaraları,
Yaratıklar,
Acı çekiyorlar.
Her yanda dert yanış,
Her yanda,
Vay şuymuş vay bu;
Pencereler,
Göz yaşıyla dolu,
Aşınmış eşikler,
Göz yaşından;
Yüklükler ıslak,
Bir dalga gibi
Halıları dişlemeye gelen
Göz yaşından;
Oysa ki yıldızlardır akar
Uçsuz bucaksız bir nehirde.
Federico,
Dünyayı görüyorsun.
Yolları görüyorsun,
Sirkeyi görüyorsun;
Birkaç ayrılıştan,
Taşlardan, raylardan gayrı,
Kimseciklerin kalmadığı,
Köşeden:
Duman ha deyince,
Zalim tekerleklerine;
Hoşcakalları görüyorsun,
İstasyonlardaki..
Her yanda, sorunlar koyuyorlar,
Çeşit çeşit insan var:
Kanlı bıçaklı kör var,
Öfkelisi, ümitsizi var,
Yoksul var, turnak ağaçları var;
Şunun bunun sırtından,

Geçinmek sevdasıyla;
Harami var.
Hayat böyle, Federico,
Ey babayiğit,
Ey kara sevdalı adam.
Sana,
Dostluğumun sunabileceği şey
İşte bunlar..
Sen de epeyce şey biliyorsun
Şimdiden.
Yavaş yavaş daha da,
Öğreneceklerin var.

Pablo Neruda
Çeviren: Enver Gökçe

**GÖZLERİ ÖZGÜRLÜĞÜN YA DA
GÜNEŞİ SAĞMAK BAĞBOZUMU**

Her gün karanfil kokmazdı
Her bulut taşımazdı yağmur
Dalgalar düşmandı gözlerine
Gözleri nar çiçeği...

Güneşi sağardık her bağbozumu
Yön yetiren tarla kuşlarıydı gülen
Eski çerçeveli fotoğraflardan.
Çocuklar çığlıklarıyla doğardı
Çocuklar su
Çocuklar dalgaları taşırdı okyanuslardan
Ve kuş üzümlerini
Babil'in asma bahçelerinden...

Yük katarları geçiyordu
Tutsak kadınlar dolu vagonlarda
Yük katarları, mevsimler gibi hızlı...
Geçiyordu

Açmaz mıydı menekşeler yeniden?
Kumsala yazılı aşklar siliniyordu
Kilimler dokuyordu güz yaprağı
Kaç kez sebil etmişti geceyi kül rengi
akşamlardan
Dudakları silinmişti yine de
Dudakları fırtınalardan
Kim yazardı tarihini ölümsüz sevilerin
Elleri olmasaydı
Elleri baş kaldıran ...

Her gün karanfil kokmazdı
Her bulut taşımazdı yağmur
Dalgalar düşmandı gözlerine,
Gözleri nar çiçeği.

Yük katarları geçiyordu
Posta trenleri,ekspresler
Kampanalar çalıyordu giz mavisi istasyonlarda
Posta trenleri yorgundu taşımaktan gözlerini
Ne çok gözleri vardı özgürlüğün
Dalgaların silemediği...

Celal Ülgen

UZAKLAR SEN OLURSUN

Ay salınır uçlarından saçının
Tövbeler bozan gülüşler ülkesinde
Sıyrılırız uykusuz mavilikler kınından
Güneşim sen olursun..

Yağmurlar çizer geceyi
Tel tel iplerle simden
Toprak kokar ellerim
Yağmurum sen olursun...

Görmediğim bilmediğim
Kentler girer düşüme
Seni gösterir sinemalar
Alır giderim başımı uzaklara
Uzaklar sen olursun..

Ağlasa çocuk gözleri
Benim de dolar gözlerim
Bozkırlar sulayan
Gözyaşım sen olursun...

Gelgitler oluşur tutunca ellerini
Gül kokulu akşamlar ortasında
Karanfiller dereriz ateş bahçelerinden
Denizler sen olursun...

Elleri bulutlardan beyaz
Gözleri uçurtmalardan yüce
Sen düşersin usuma çocuk
Kiraz ayı gelince
İlkyazım sen olursun...

Celal Ülgen

BELKİ

Belki,
Mor dağlardır özlediğimiz
Eteklerinde gümüş sular ve
Kırk fincan taşlı telgraf direkleri..

Belki,
Sarmal sevilerdir bizi tutsak eden
Çiçek açmış gökyüzü kapısında
Böyle esrik, böyle umarsız,
Hüzün gülü duruşumuzdur...

Belki,
Harman sarısı sıcaklarda
Döven sürüşümüzdür aykırı bulut
En boylu olduğu tarlalarda başağın
Gökten inmiş üç elma gibi kutsadığımız
Serüvenlerimizdir..

Belki,
Nadasa bırakılmış düşlerimiz üstüne delice
yağan
Zerdali bahçelerinde unutulmuş ilk
öpüşlerdir..

Belki,
Çılgınlarla yırtılan, karabasan tutkulardır.
Bizi soluksuz bırakan ayrılıklar
Kuşatılmış kentlerde kurulu
Tuzaklardır...

Belki,
Kuşluk zamanı çıktığımız yoldur daralan.
Soluk alışımızdaki yanılğalar
Yeşil boyalı cehennemler...

Celal Ülgen

SEN OLMAZSAN ŞİİRİM OLMAZ

Sen olmazsan
Maviler ölür
Dudaklarım tuz denizi
Gözlerim Akdeniz güneşinde çarmıha gerilir
Akbabalar sevişir gökyüzünde

Sen olmazsan
Kuru bir ağaç gövdesiyim yapraksız
Yararı yok gölgemin
Ne kuşlara barınak
Ne direncim fırtınalara
Sevdalı akşamlar uykusunda gemilerim
alabora
Gizlenir yağmur sonu gökkuşakları
Bulanık sisler arkasına

Sen olmazsan
Toprak kokmaz,değişir rengi yaprakların
Kuşlar unuttur dilini gizemli ötüşlerin
Kalem tutmaz ellerim, ellerim öksüz...
Bilirim şiirim olmaz; sen olmazsan...

Celal Ülgen

AÇAR YENİDEN BAĞIMSIZLIK GÜLLERİ

I

Açar mı yediveren bağımsızlık gülleri ?
Karabulutlarca silinen
Bir adı Mustafa Kemal
Utku olsun öbür adı...

Nice silahlı gücü kara öfkelerin
Geçememişken Çanakkale'yi,
Kötü bir yoksulluk kapımızda
İç çekişlerin tutsak yüzü
Beyaz bayrak çekiyor ortasına düşlerin.

Bir adı Mustafa Kemal özlemlerin.

Savaşan kimdi oysa uğruna
Tadılmamış sevinçlerin.
Bir yurt ki:
Her gülü damak tadı özgürlüklerin.

Sinsi ve düşman ve kalles
Bu olsun adı teslimiyetlerin.

Bir taş atsak dalgalanır denizler.
Sudaki iz daha isyancı bizden.
Hiçbir esin almadık mı
Yusuftan, Hüseyin'den, Deniz'den..

Bir adı Mustafa Kemal özlemlerin.

İşgal mi, sömürü mü ?
Aynalar mı bizi tutsak eden ?
Kahredişler çizerken ufkumuzu.

Sinsi ve düşman ve kalles
Adı bu olsun suskunlukların.

Mavi bir başkaldırı en çok özlenen
Çılgınlık kovamaz umarsızlıkları
Tutalım elinden yaşlı tarihin.
Şifresi orada özgürlüklerin.

Onur kimde kalır
Özgür olmazsa başın.
Sus, ağla ya da bağır,
Duymaz küreselleşme çılgınları.
Ver elini kutsal uğraşına bağımsızlığın.

Bağımsızlık gülleri açar yeniden.
Sulayınca düşünceleri her akşam,
Katarak biraz Mustafa Kemal
Budanmış daha gür ulaşır yarınlara
Alır başını gül çığları, büyür de büyür...

II

Toprak bizimse, su bizimse,
Ve de sonsuz kanı maviliklerin
Bilinmedik sabahlar ışığında
Gün gelir su yürür kavaklara
Soylu bir direniştir arka bahçesi kentlerin.

Ardında değiliz demir parmaklıkların
Özgür de değiliz.
Yoksulluk en büyük düşmanı erincin
Gökkuşağı sarmalayan çevremizde
Yazılıyor coşkun sulara,
Kurşun kalem ile kırık öyküler

Bir uzun yürüyüşü oysa Haziran
Ve de Nisan, dalgalanması koca denizlerin
Bizi tutsak kılan bu soysuz duruş,
Tükenir yeni türküsü ile Mustafa Kemallerin.

III

Bu sinsî güç, bu yaban istenç
Sürüyor öncesinden tarihin
Tanımsız tutsaklıklar çoğaltıyoruz.
Adı konulmadık,
İçinde sürgünlerin

Bu onursuz yaşam, kokuşması düzenin
Satıyor bir pula varsıl düşlerimizi
Erinçler son kozunu oynuyor
Elinde şeytansı dişiliklerin

Ey esen şaşkın rüzgar, ey eskil başkaldırısı
evrenin
Senin de söyle varsa tutsak düşlerin.
Beklenmedik sabahlar ışığında
Gün olur su yürür kavaklara,
Gizli direniştir yoksul varoşları kentlerin.

Bağımsızlık için uyanırken yeniden
Yenilmez güç içimizde saklı
Düşlerimiz açıyor sardunyalarla
Sardunyalara açma yasaklı.

Tüm çiçeklerin gizil dili
Yeşil ormanların sonsuz tutkusu
Elbette bizimle erdem savaşında
Mustafa Kemallerin ordusu.

Küresel yutuyor çok uluslu bulutlar
Yağlı is rengi lekelerle
Ve de utanmaz işbirlikçiler
Alıp yedeğine bağınazlıkları
Şişiniyor iğreti mutluluklardan.

Evrenin koca gizi,
Gözlerinde kanaviçe insanların,
Tutsak, açılmıyor sabahlara
Sinsi uykusunda karanlıkların

Bizimle iyiliklerin yeşil filizi
Yakut ırmaklardan süzülen su
Açıyor bağımsızlık gülleri yeniden
Tükenmez Mustafa Kemallerin ordusu

IV

Dinle senfonisini kuytu köşelerin
Bu lir sesi, bu eşsiz ezgi
Ayak sesidir özgürlüğün,
Sunuyor usu...

Dağların yaman soluğu
Dalgaların çılgın dansı
Bin bir çiçeğin kokusu
Sunuyor usu...

Dalda açan ilk tomurcuk
Yeşil otların süsü,
Esen yelin ret türküsü
Sunuyor usu...

Celal Ülgen